

พิมพ์คำ
สำนักพิมพ์

ซูเปอร์ สตาร์

พ่อลูกอ่อน

ณอมา

เป็นคนดีระดับซูเปอร์สตาร์ว่ายากแล้ว
เป็นซูเปอร์สตาร์พ่อลูกอ่อน...ยากยิ่งกว่า

๑

ความทรงจำเมื่อแรกพบ

หญิงสาวร่างบางในชุดนักศึกษากระโปรงพลีตครึ่งเข้าสีกรมท่า เดินหลบหนังสือตัวพลิวไปตามทางเท้า ตรงสู่ตึกคณะแพทยศาสตร์ นัยน์ตาวหวานก้มมองนาฬิกาข้อมือเรือนเล็กของตนก่อนจะรีบเร่งฝีเท้าเข้าไปอีกเมื่อเซ็มนาฬิกาบอกให้รู้ว่าตนไปถึงที่นัดสายเกินไปเสียแล้ว

ผมเล่นเล็กสีน้ำตาลธรรมชาติของเธอทิ้งตัวเหยียดยาวไปกลางหลัง กีบดำตัวเล็กถูกใช้เหน็บติดลูกผมด้านหน้าเอาไว้อย่างเรียบร้อย เผยหน้าผากเนียนใสไร้ริ้วผ้า และยังส่งให้ใบหน้านั้นดูน่ามองยิ่งขึ้นไปอีก นัยน์ตาวหวานแม้จะไม่กลมโตดังตุ๊กตา แต่ก็หวานอบอุ่นดูมีชีวิตชีวาสมวัย จมูกสวยกำลังดีรับกับปากเล็กอิมลิพีซ ทำให้เจ้าของร่างตกเป็นเป้าสายตาของบรรดาหนุ่มๆ ทั้งมหาวิทยาลัยได้อย่างไม่ยากเย็น

“นั่นไง ไอ้เอยมมาแล้ว”

เสียงคุ้นหูของเพื่อนสาวที่กำลังรอคอยดั่งขึ้นทันที่ที่คนถูกเรียกชื่อ เดินมาถึงยังจุดนัดพบ สมาชิกอีกสองคนที่นั่งรออยู่ด้วยกันหันมองยังร่างบางที่เดินยิ้มกว้างเข้ามาใกล้ ก่อนจะยิ้มตอบผู้มาใหม่ในวินาทีถัดมา

“ขอโทษ...รถติดมากเลยอะลี้”

เอย หรือเจ้าเอย นักศึกษาแพทย์ปีหนึ่งพูดขึ้นเพื่อกล่าวขอโทษ ก่อนจะยกมือไหว้หญิงสาวแปลกหน้าอีกสองคนที่นั่งยิ้มมองตนอยู่ ดูเหมือนสองคนนี้จะจะเป็นเพื่อนกับเพื่อนสนิทของเธอ และแน่นอนว่าคงจะมีตำแหน่งเป็นรุ่นพี่ปีสองพ่วงท้ายติดมาด้วย ซึ่งเป็นการถูกต้องแล้วหากเธอที่เป็นเด็กใหม่จะยกมือไหว้รุ่นพี่สองคนนั้นตามประเพณีรุ่นในรั้วมหาวิทยาลัย แม้ในความเป็นจริงสองสาวที่ว่าอาจมีอายุอานามเท่ากับเจ้าเอยเลยก็ตาม

“พอเลยๆ นี่ไม่ใช่ข้ออ้างของนักเรียนแพทย์ปะ อีกหน่อยเป็นคุณหมอจะสายไม่ได้แล้วนะคะหมอเอยขา” มัลลิกาพูดแซว ก่อนจะเดินเข้าไปกระแทะร่างบางของเฟรชชีปีหนึ่ง ซึ่งตอนนี้กลายเป็นเป้านิ่งให้คนเป็นรุ่นพี่แกล้งเอาเสียแล้ว

มัลลิกาหรือลี้ที่เพื่อนๆ เรียก คือเพื่อนสนิทหนึ่งในสองของเจ้าเอย ทั้งสองรู้จักกันมาตั้งแต่มัธยมต้น จวบจนตัดสินใจเข้าเรียนแพทย์เหมือนกันและที่เดียวกัน ทว่าเจ้าเอยกลับพลาดผลสอบเข้าเมื่อปีที่แล้วไปอย่างน่าเสียดาย แต่เธอก็ได้เพื่อนสนิทอย่างมัลลิกาคนนี้นี่แหละที่ช่วยติวจนเธอสามารถซิวเข้าคณะแพทย์ได้ตั้งใจหวังในปีถัดมา

ถึงแม้ผลของการซิวในครั้งนั้นจะทำให้เจ้าเอยเรียนช้ากว่ามัลลิกาไปหนึ่งปี แต่ก็ไม่ได้เป็นปัญหาอะไรสำหรับเจ้าเอยเลยสักนิด ออกจะดีเสียด้วยซ้ำ เพราะเธอจะได้ไม่โดนรับน้องหนักๆ อย่างที่กลัวมาตลอด

“เหม่อ เหม่อตลอด มาสายแล้วยังเหม่อ ไม่ฟังที่ฉันพูดอีก ไอนี่นิ”

เจ้าเอยยิ้มเห่ๆ ให้มัลลิกาที่มองเธออย่างตำหนิ นัยน์ตาทหวานลอบสังเกตสไตล์การแต่งตัวของเพื่อนสาวที่ดูแปลกตาไปมากจากสมัยเรียนมัธยมปลาย สำหรับเจ้าเอยแล้ว มัลลิกาเป็นเหมือนเหรียญอีกด้านซึ่งต่างกับเธออย่างสิ้นเชิง ทั้งนิสัยท่าทางและการแต่งตัว

แต่ถึงจะตัดผมสั้นและมีท่าทางเหมือนผู้ชายจนดูคล้ายทอมบอยยังไง มัลลิกา เศรษฐาภิรมข คนนี้ก็ถือเป็นคนที่ดีที่สุดอีกคนของเจ้าเอย

“เปล่าอ่างนะ รถเคยติดจริงๆ แต่ยังไงก็มาเร็วกว่าตีสี่ใหม่ละ” เธอกล่าวก่อนจะทำหน้าเซิดอย่างไม่ยอมแพ้ ถึงจะสายจริง แต่อย่างน้อยเธอก็มาเร็วกว่าเพื่อนสนิทอีกคนของเธอและมัลลิกาอยู่ดีนี่นา

“ใครบอกว่าเร็วกว่า ฉันมาถึงตั้งนานแล้ว รอเฟรชชีเบบแกคนเดียวนั่นแหละ” เสียงทุ้มดังขึ้นด้านหลัง

เมื่อเจ้าเอยหันไปมองก็พบฐิติกร เพื่อนชายซึ่งจบจากมัธยมปลายมาด้วยกันพร้อมเธอและมัลลิกา แม่ฐิติกรจะไม่ได้หล่อเหลาอย่างดารารหรือนักร้องดัง แต่เพื่อนสนิทอีกหนึ่งของเจ้าเอยผู้นี้ก็จัดอยู่ในระดับชายหนุ่มหน้าฝันถึงของรุ่นน้องเกือบค่อนโรงเรียน ด้วยท่าทางภูมิฐานน่าเชื่อถือ มาพร้อมใบหน้าที่มีกระบายยิ้มหวานอยู่ตลอด เจ้าเอยเชื่อเหลือเกินว่าหนุ่มฮอตของโรงเรียนแบบเขาคงจะแตกสาขาความฮอตมาที่ร่วมมหาวิทยาลัยด้วยเช่นกัน และเธอก็คาดไม่ถึงเลยสักนิด

ฐิติกรเดินนำกลุ่มเพื่อนของเขาซึ่งคงจะเป็นนักศึกษาแพทย์รุ่นพี่ของเธอมาด้วย ทว่าจากหนุ่มๆ เกือบสิบคน สายตาของเจ้าเอยกลับไปสะดุดเข้ากับชายหนุ่มร่างสูงหนึ่งในกลุ่มคนที่เดินเคียงคู่เป็นแนวหน้ามาพร้อมฐิติกร

เขามีผิวขาว ดูสะอาดสะอ้าน น่าจะสูงราวๆ ๑๘๕ เซนติเมตร ใบหน้าหล่อเหลาสะดุดตาเล็กก็มองตอบเจ้าเอยด้วยสายตาสนใจ แววตาที่ดูเมื่อน่ายทุกสิ่งบนโลกของชายหนุ่มเปลี่ยนเป็นพราวระยับพร้อมรอยยิ้มน้อยๆ ประดับบนกมลปภา

กลุ่มเพื่อนมองสองหนุ่มสาวที่สบตากันและกันก่อนจะร้องแซว จนฐิติกรและมัลลิกาต้องรีบแสดงอาการหวงเจ้าเอยขึ้นมาทันที นั่นเพราะทั้งคู่สองรู้ถึงความเจ้าชู้ระดับพระกาฬของชายหนุ่มคนนี้ ซึ่งอยู่ในข่ายผู้ชายอันตรายที่ไม่ควรเข้าใกล้

“พอเลยไ้กฎ มีงอย่าได้คิดนะ” ฐิติกรพูด ก่อนจะยกมือขึ้นปิดอากาศไปมาด้านหน้าเพื่อนผู้มาใหม่ของเขา ซึ่งมันยังคงจ้องเจ้าเอยไม่เลิกรา

หญิงสาวที่ถูกกล่าวถึงแม้จะรู้สึกอึดอัดอยู่บ้างกับดวงตาดำขลับ

คมกริบคู่นั้น แต่เธอก็วางตัวอย่างดีและยิ้มบางเบาตอบกลับสถานการณ์
ชวนใจหิววนั้นไปโดยมิได้แสดงท่าทีเขินอายให้เขาได้ใจ หรือให้ใครพูดแซว
ได้อีก

“โอ้เอ๋ย! แกอย่าไปมองมันนะ รู้หรือเปล่าว่าไอ้เจ้าชู้คนนี่มันพาดสาว
มหา’ลัยเราไปเป็นร้อยแล้ว นี่ขนาดแค่ชั้นปีสองเองนะ” มัลลิกาเสริม ก่อนจะ
เอื้อมจับใบหน้าของเจ้าเอ๋ยให้มองมาที่เธอ ไม่ยอมให้สองหนุ่มสาวสบสายตา
กันนานไปกว่านี้

“แกอย่าเวอร์นำไอ้สิ! ไม่ถึงร้อยคนหรอก แค้ก้าสิบเก้าจุดเก้าเอง”

รุ่นพี่คนหนึ่งในกลุ่มของจิตติกรพูดขึ้น เรียกเสียงหัวเราะครืนให้
กลุ่มหนุ่มๆ ผู้มาใหม่

หลังจากจบมุกตลกร้ายเมื่อครู่ มัลลิกาก็เริ่มแนะนำเพื่อนๆ แต่ละคน
ซึ่งอยู่ทางฝั่งของจิตติกรให้เจ้าเอ๋ยรู้จัก แต่เธอเลือกที่จะข้ามและไม่ยอม
แนะนำจอมเจ้าชู้ที่ว่าให้เจ้าเอ๋ยรู้ ราวกับเพื่อนสนิทสาวต้องการจะแกล้งให้
จอมเจ้าชู้ที่ว่าขาดใจตายยังไงยังงั้น

“คนนี้เจ้าเอ๋ย เฟรชชีคนสวย แฟนฉันเอง” มัลลิกากล่าวแล้วยิ้มอย่าง
ภาคภูมิใจ

“เอ๋ยมันอายุเท่าพวกเราแหละ เพราะงั้นไม่ต้องเรียกน้อง แต่บอกไว้
ก่อนนะว่าคนนี้ห้ามแกล้ง ห้ามแตะต้อง เพราะฉันกับไอ้ติหวงมาก จะเก็บไว้
กินกันเอง” มัลลิกาพูด ก่อนจะโดนเจ้าเอ๋ยหยิกแขนจนร้องอ้าก

เจ้าเอ๋ยกวาดตามองแล้วยิ้มให้เพื่อนของจิตติกรและมัลลิกาเป็นการ
ทักทาย ก่อนจะมาหยุดสายตาไว้ที่ร่างสูงร่างเดิมที่ยังคงใช้สายตาของเขา
จ้องมองเธออยู่อย่างเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

เมื่อชายหนุ่มได้ยินคำแนะนำชื่อของเจ้าเอ๋ยจากมัลลิกา เขาก็ยิ้มรับ
แล้วพูดขึ้นเป็นครั้งแรกพร้อมรอยยิ้มแสนน่ามอง ซึ่งทำให้สาวๆ หลายคน
ใจลั่นไหวเพียงแค่นี้ได้เห็นรอยยิ้มนั้น

แน่นอนว่าหนึ่งในสาวๆ พวกนั้น ย่อมรวมถึงเจ้าเอ๋ยเองด้วย

“เราภูติคนะเอย...เอยเรียกเราว่าภูตเอยๆ ก็ได้”

“เอย...หมอมอเอยลูก ตื่นเถอะจ๊ะ เราต้องลงเครื่องกันแล้ว” เสียงอบอุ่น
 เจือแววเอ็นดูดังขึ้นเรียกสติของคนที่กำลังหลับไหลให้ลืมตาตื่น

เจ้าเอยหรือหมอมอเอยที่ผู้เป็นป้าชอบเรียกบ่อยๆ ยันตัวขึ้นจากเบาะนั่ง
 ในชั้นเพ็สตร์คลาส ก่อนจะหันไปมองป้าของเธอที่หนึ่งยิ้มอยู่ข้างๆ สองแขน
 ของท่านกำลังตระกองกอดร่างเล็กของเด็กน้อยที่กำลังหลับไหลอย่างมีความสุข
 อยู่บนตัก

นางวรรณวรามองหลานสาวคนเก่งของตนที่ยังคงจ้วเสียด้วยนัยน์ตา
 รักใคร่ ก่อนจะยอมส่งเด็กน้อยในอ้อมกอดของตนไปให้ ‘มารดา’ ของแก
 ซึ่งยื่นมือมารับลูกชายคืน หลังจากก้มลงหยิบกระเป๋ามาใหญ่ขึ้นมาสะพาย
 เตรียมพร้อมลงจากเครื่องบินเรียบร้อยแล้ว

“ขอโทษค่ะป้าวรา เมื่อคืนนอนตึกไปหน่อย เอยนี้แย่งเลี้ยงนะคะ”
 เธอพูด

และเป็นนางวรรณวราที่ส่ายหน้าปฏิเสธคำกล่าวขอโทษนั้น “ป้ารู้ว่า
 เอยเหนื่อย เอยทำได้ดีมากแล้วลูก” มือของผู้เป็นป้ายกขึ้นลูบหัวหลานสาว
 ของตนอย่างรักใคร่เจือเวทนา

คำกล่าวนั้นมิได้พูดเพื่อถากถางหรือประชดประชันหลานสาวแต่
 อย่างใด เป็นคำพูดจากใจจริงเพื่อกล่าวชมถึงความอดทนในทุกๆ เรื่อง
 ซึ่งหลานสาวของนางทนฟันฝ่าและผ่านพ้นมันมาได้อย่างสวยงาม

แม้เรื่องบางเรื่องจะหนักหนาเกินกว่าที่เด็กสาวคนหนึ่งจะรับไหว
 ก็ตามที

ทั้งสองพากันเดินออกจากประตูไป เป็นผู้โดยสารรายสุดท้ายของ
 สายการบินชื่อดังซึ่งกำลังอยู่ในช่วงหยุดพัก หลังจากพาผู้โดยสารกว่าสามร้อย
 ชีวิตบินข้ามน้ำข้ามทะเลจากประเทศอังกฤษเมืองแห่งความชิวิไลซ์ สู่
 กรุงเทมมหานครเมืองหลวงของประเทศเล็กๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

เจ้าเอยมองผู้คนภายในสนามบินสุวรรณภูมิด้วยจิตใจที่กำลังสับสน วุ่นวาย ไม่ใช่เพราะหญิงสาวตื่นคนมากแต่อย่างใด แต่เป็นเพราะการกลับมาเหยียบแผ่นดินเกิดซึ่งเธอจากไปนานแรมปีแห่งนี้ต่างหาก ความทรงจำเก่าๆ ที่คล้ายจะถูกลืมด้วยช่วงเวลา หรือเพราะใจของตัวเธอที่ปรารถนาจะลืมมัน เริ่มผุดกลับขึ้นมาในหัวอย่างเลื่องไม่ได้

สองแขนของเธอทอดร่างเล็กของลูกชายในอ้อมแขนให้แนบแนบ ยิ่งขึ้นราวกับต้องการจะยึดเกาะไว้เป็นหลักนำจิตใจที่กำลังสั่นไหวเพราะความหวาดหวั่นอย่างไร้เหตุผลของตัวเอง

“ทำไมหน้าตาดูซีดๆ ละลูก ปวดหัวหรือยังไง” นางวรรณวราเอ่ยถามหลานสาวของตนอย่างห่วงใย แต่คนถูกเรียกถามกลับยิ้มตอบแล้วปฏิเสธกลับอย่างนุ่มนวล

“เปล่าหรอกค่ะ เอยแค่...รู้สึกแปลกๆ ที่ได้กลับมาที่นี่อีกครั้ง” เจ้าเอยแยมยิ้มน้อยๆ ขณะพูดเผยความกระจำให้ผู้เป็นป้าได้ฟัง

“อย่าวิตกอะไรให้มากนักเลยจ๊ะ ดีไม่ดีจะส่งผลถึงตาเปล่าไปด้วย” นางวรรณวราพูด ก่อนจะก้มมองไปยังหลานชายตัวเล็กอายุขวบเศษที่กำลังทำตาโตมองซ้ายมองขวา เพลิดเพลินไปกับผู้คนนับร้อยที่เดินสวนกันไปมาในอาคารซึ่งดูคล้ายโดมแก้วกว้างใหญ่ของท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ

เจ้าเอยพยักหน้ารับอย่างเชื่อฟัง ก่อนจะก้มมองร่างเล็กของเจ้าเกล้าหรือตาเกล้าที่เธอและผู้เป็นป้าชอบเรียก

สองปีแล้วที่เธอรู้ตัวว่ากำลังมีอีกหนึ่งชีวิตเกิดมาบนโลกใบนี้ แต่หากนับรวมเวลาที่แก่ได้ลืมตาดูโลกก็แค่หนึ่งปีกับอีกห้าเดือนเท่านั้น เจ้าเอยยอมรับว่าแม้จะเป็นเวลาเพียงเท่านี้ แต่ตัวเธอเองกลับต้องพบเจอและเรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่าง ซึ่งเธอก็ไม่เคยคิดว่าตนจะได้เข้าใจมันในวัยเพียงแค่นี้

หญิงสาววางบางถอนหายใจเพื่อปิดความคิดด้านลบและอดีตฝังใจที่กำลังจะกรายเข้ามาในหัว ด้วยเกรงว่าแผลเก่าที่ตนสร้างลืมนานาน จะเกิดปริแตกแยกรอยแผลออกมาให้ได้ทรมานอย่างครั้งเก่าก่อน ร่างบาง

สมส่วนจึงรีบหันไปทางป่าวราของเธอที่เดินอยู่เคียงกันเพื่อเริ่มบทสนทนา

“ไม่รู้ว่าจะติดจะมารับเราด้วยหรือเปล่านะคะ” เจ้าเอเยพูดพลางนึกถึงเพื่อนสมัยเรียนของเธอ ซึ่งตลอดเวลาที่เธอย้ายไปอยู่ต่างภพทั้งสองก็ได้ติดต่อกันโดยตลอด

ล่าสุดหมอมหุ่มบอกเธอว่าเขากำลังทำงานใช้ทุนอยู่ที่โรงพยาบาลของจังหวัดเชียงใหม่ ทำให้เจ้าเอเยเกรงว่าจะไม่ได้เจอเพื่อนสนิทที่เหลือเพียงคนเดียวของเธอในวันนี้ นั่นเพราะลัทธิกรรมสัญญาเอาไว้ว่าจะมารับเธอกับป่าวราในวันนี้ หากเขามาได้

“ติโทร. มาบอกป่าแล้วจะว่าไม่สะดวก วันนี้คนมารับเราคงมีแต่ ‘พ่อของตาเกล้า’ คนเดียวเท่านั้น” นางวรรณวราพูดพลางยิ้มให้กำลังใจเจ้าเอเยหญิงสาวยิ้มบางๆ โดยไม่พูดอะไร ขาเรียวยังคงสาวเท้าเดินตามคนเป็นป่าไปในระดับความเร็วที่เป็นปกติ ไม่แสดงอาการหรืออารมณ์ผิดปกติใดๆ ให้ผู้เป็นป่าได้แคลงใจ

กระเป๋าดินทางใบโตสองใบถูกวางลงบนรถเข็นกระเป๋อย่างลุลุกทุเล เจ้าเอเยอาสาจะเป็นคนเข็นรถออกไปด้านหน้าเอง แต่ผู้เป็นป่าไม่ยินยอม ทั้งยังเข็นนำหน้าเธอไปก่อนอีกด้วย คนเป็นหลานสาวจึงทำได้เพียงเดินตามต้อยๆ นึกยิ้มขอบคุณผู้เป็นป่าที่แสนดีเหลือเกิน แสนดีเสียจนหลานสาวที่ใช้ไม่ได้แบบเธอยังรู้สึกละอายในหัวใจ เผื่อนึกย้อนไปยังช่วงเวลาแห่งความทรมาณอันแสนสาหัสในอดีต

หลังจากที่เจ้าเอเยรู้ตัวว่าท้อง เธอก็พาร่างกายที่ห่อหุ้มหัวใจอันบอบช้ำเดินทางข้ามเส้นขอบฟ้าไปหาที่พึ่งเพียงคนเดียวของเธอ ตั้งลูกนกไว้รังที่ไร้คนเห็นใจโยติ เธอยังจำวันที่ที่ป่าวราเปิดประตูหน้าบ้านออกมารับเธอได้อยู่เลย ป่าที่แสนดี พี่สาวเพียงคนเดียวของแม่ที่เธอไม่ได้พบหน้าค่าตา มาเกือบสิบปี

ในตอนนั้นป่าของเธอคงมีคำถามนับล้านคำถามกับภาพที่เห็นตรงหน้า ทว่าผู้เป็นป่ากลับไม่ถามความเป็นมาลึกลับ ซ้ำยังต้อนรับเธอเข้าบ้าน

โอบกอด ปลอบขวัญแล้วหลังน้ำตาไปด้วยกัน แม้ทุกอย่างจะผ่านมานานกว่าสองปีแล้ว แต่เหตุการณ์ในวันนั้นไม่ว่าจะเป็นอารมณ์ความรู้สึก ทุกสิ่งทุกอย่าง เธอยังไม่เคยลืมมัน

ผู้คนเริ่มหันมาเมือทั้งสองเดินออกมาด้านหน้าของตัวอาคารพักผู้โดยสาร นางวรรณวรากวาดตามองคนมารับ ซึ่งคงจะอยู่ปะปนกับกลุ่มคนน่ารักน้อยในตอนนี้ แต่เจ้าเอยกลับเดินก้มหน้าก้มตาพยายามไม่มองหาใคร ไม่ว่าเขาจะอยู่ที่ไหน เธอเพียงแต่มองดูลูกชายที่เริ่มพูดจ้ออแอ้เมื่อเห็นความวุ่นวายตรงหน้า รวากับภาพนั้นคือภาพเดียวที่เธอปรารถนาจะมาโดยตลอดที่จะได้เห็นมัน

“อยู่ไหนกันนะ ได้แต่นัดกันทางเมล ปากก็ไม่มีเบอร์เสียด้วยสิ แบบนี้คงต้องใช้สายตาทากันแล้ว เอยกช่วยป่าดูหน่อยซิลูก” นางวรรณวราพูดอย่างใจเย็น ก่อนจะเริ่มชะเง้อมองหาบิดาของผู้เป็นหลานชาย

เจ้าเอยกอนหนายใจให้ควมรู้สึกระงของตน ซึ่งดูเหมือนทิลูซ้อ้นนั้นกำลังจะทำให้เธอกลายเป็นคนไร้เหตุผลราวกับเด็ก ๆ หญิงสาวจึงตัดสินใจเงยหน้าเพื่อช่วยมองหาคนที่ป้าวราของเธอต้องการ และในทันทีที่เธอเงยขึ้นมอง นัยน์ตาของเธอก็สบเข้ากับนัยน์ตาของร่างสูงนั้นที่ป้าของเธอตามหาอยู่แทบจะในทันที

ร่างสูงของชายหนุ่มยืนอยู่ไม่ไกลในชุดสูทสีเข้ม ผมของเขามีสีชาดูแปลกตาผิดจากเมื่อก่อน ดวงหน้าที่คุ้นเคยดูหล่อเหลาและพร้อมจะตรึงทุกอย่างไว้ นัยน์ตาคู่คมกำลังจ้องมองมาที่เธอพร้อมรอยยิ้มกว้างเช่นวันแรกที่ได้พบกัน

นัยน์ตาที่คล้ายจะสั่นไหวหัวใจเธอได้ นัยน์ตาที่เหมือนจะบอกว่า... เธอเป็นเพียงหนึ่งเดียวในโลกที่เขาใยดี

ใช่แล้ว เขาคือผู้ชายคนนั้น คนที่ครั้งหนึ่งเคยมอบบาดแผลฝังลึกให้เธออย่างเลือดเย็น

“ภู”

๒

ไม่พูดอะไรก็เข้าใจกับทุกคำ

นัยน์ตาคู่คมของเขาลอบมองไปยังร่างแบบบางของหญิงสาวผมยาว คนหนึ่งที่กำลังก้าวออกมาจากลิฟต์ของตึกคณะแพทยศาสตร์ สองข้างกาย หญิงสาวมีร่างสูงของฐิติกรและมัลลิกา สองบอดีการ์ดเพื่อนซี้เดินชนาบคู่ มาด้วย แต่เจ้าสองคนนั้นไม่ได้มีผลอะไรต่อเจ้าของสายตาอย่างเขาเลยสักนิด เพราะเพียงหนึ่งเดียวที่อยู่ในความสนใจของเขาในขณะนี้...คือเธอคนนั้น

เจ้าเอ๋ย

ใบหน้าสวยจืดๆ แบบนั้นดูจะคุ้นชินไปเสียแล้วสำหรับนักศึกษาแพทย์ด้วยกัน แต่สำหรับ ภูติศ เทชะภูวนนท์ กลับไม่เคยเมื่อที่จะมองหญิงสาวผู้เป็นดั่งจุดศูนย์กลางอันน่าประหลาดใจของเขาเลย อีกสิ่งหนึ่งที่น่าแปลกคือไม่ว่าเธอจะอยู่ท่ามกลางคนเรื้อนหรือยเรื้อนพัน แต่เขาก็มักจะมองเห็นเธอก่อนใครๆ ทุกครั้ง รวากับว่าสายตาของเขาถูกตั้งโปรแกรมลือกพิกัดเอาไว้ให้มองเห็นแค่เธอคนนั้นคนเดียว

ไม่เข้าใจเลย

ภูติศยอมรับอย่างจำนนว่ามีบางสิ่งในตัวเจ้าเออยมาเปลี่ยนแปลงอย่างในตัวเขา ทว่าชายหนุ่มเองกลับไม่เคยตั้งคำถามต่อความเปลี่ยนแปลงที่เป็นมาตลอดหลายปีที่ผ่าน คงเพราะเขาขาดเดกินกว่าจะยอมรับความรู้สึกนั้น ด้วยกลัวเหลือเกินว่าความรู้สึกดังกล่าวจะทำให้เขาเสียศูนย์อย่างถูกไม่กลับหากยอมรับมัน แต่ก็เพราะความรู้สึกแปลกใหม่อันเดียวกันนี้นั้นแหละที่ทำให้เขาถอนสายตาไปจากเธอไม่ได้เช่นกัน

ยิ่งสงสัย ยิ่งประหลาดใจ ยิ่งใคร่รู้ อยากค้นหาว่าเพราะอะไร ทำไมผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่งถึงมีอิทธิพลต่อเขาได้ถึงเพียงนี้

แต่เป็นเพื่อนกันไปนั้นแหละดีแล้ว มันดีที่สุดแล้ว ดีกว่าอยู่ในสถานะที่ควรจะเป็น

“กูรู้ละ ว่าทำไมไอ้เออยมันถึงไม่สนิทกับมึงสักที” หนึ่งในกลุ่มเพื่อนที่ยืนล้อมวงคุยกันอยู่ใต้ตึกคณะพูดแซวขึ้น

ภูติศหันกลับไปมองตามต้นเสียงด้านหลัง แล้วเขาก็เห็นอินทัชหรืออิท ที่กำลังยืนยิ้มยัวยวนชวนตบกระบาลอยู่ใกล้ๆ “แล้วเพราะอะไรวะ”

“ก็เพราะมึงชอบใช้สายตาแบบเมื่อก็มองมันไงล่ะ” เพื่อนที่คบกันมานานกว่าห้าปีพูดแล้วยกนิ้วชี้มาที่หน้าของเขาเหมือนจะปรามการกระทำ “ความคิดคนเราอะ มันแสดงออกมาทางสายตาได้นะไว้อั๊ว”

คำพูดของอินทัชเรียกรอยยิ้มคืนให้ภูติศอีกครั้งอย่างอดไม่ได้ และบทสนทนาที่เพิ่งเริ่มต้นขึ้นก็เรียกความสนใจให้เพื่อนคนอื่นๆ ของภูติศในทันที นั่นเพราะเพื่อนหลายคนของเขาก็เชียร์ๆ คู่ระหว่างเขากับเจ้าเออยกันอยู่ และมันก็ไร้สาระ เพราะเขาไม่คิดจะจับจิ้งจู้ใครอยู่แล้ว

โดยเฉพาะกับเจ้าเออย...เพราะเขารู้ดีว่าไม่จำเป็น

“ผิดละ ที่เออยไม่สนิทกับภูชะที เพราะไอ้ติดกับไอ้ตีต่างหาก ไม่รู้พวกมันสองคนจะกลัวอะไรกันนักหนา...ก็เพื่อนๆ กันทั้งนั้น”

จะมีอะไรน่าตกไปกว่าความจริงในข้อนี้อีกล่ะ เพราะตลอดเวลาห้าปีที่เขาได้รู้จักเจ้าเออย ถึงแม้ตามระเบียบรุ่น เธอและเขาจะเป็นรุ่นพี่รุ่นน้องกัน

คนละชั้นปี แต่ทั้งสองก็อายุเท่ากัน อยู่ในกลุ่มเพื่อนกลุ่มเดียวกัน ไปไหนไปกันตลอด ทว่าเธอและเธอกลับยังเห็นห่าง แทนที่จะสนิทสนมกันแบบเพื่อนทั่วไป นั่นก็เพราะลัทธิกับมัลลิกาเพื่อนสนิทของเธอและเขานั้นละที่คอยกันทำไม่ทำให้เขาได้เข้าไปใกล้ จากที่ควรสนิทด้วยตามประสาเพื่อนทั่วไป ตอนนี้อยู่กลับยังคงสถานะอื่น

สถานะที่ถูกถักทอด้วยระยะเวลาและความรู้สึก

สถานะที่กำลังเป็นมากกว่า...

สถานะที่ยังไม่มีการตั้งชื่อเอาไว้อย่างเป็นทางการ

หลังจากได้ฟังคำตอบแสดงหู อินทัชก็โหมตัวมาโอบบ่ากอดไว้ ก่อนจะป้อปากกระซิบต่อ แต่ความดังของน้ำเสียงไม่ได้ลดลงตามท่าทางของมันเลยสักนิด

“แล้วมึงจะไม่ให้พวกมันทำงั้นได้ไงล่ะครับ ก็มึงเล่นฟันสาวไปทั่วมหา’ลัยแบบนี้ เป็นกู กูก็หวงเพื่อนตัวเองครับคุณนุ”

กูดิศหัวเราะคำกล่าวถากถางของอินทัช ก่อนจะยกไหล่ทำนองว่าช่วยไม่ได้ เรียกความหมั่นไส้จากเพื่อนในกลุ่มได้ในทันที

ที่ไม่เถียงไม่ใช่เพราะขี้เกียจต่อปากต่อคำ แต่เพราะทุกคำต่าจากอินทัชและเหล่ากัลยาณมิตรรอบกายเป็นความจริงทุกประการต่างหาก เพราะถ้าเอ่ยถึงกูดิศ สาวๆ กว่าก่อนมหาวิทยาลัยคงไม่มีใครที่ไม่รู้จัก นักศึกษาแพทย์หนุ่มผู้เป็นดั่งฝันดีและฝันร้ายของใครหลายๆ คน ด้วยรูปลักษณะหน้าตาซึ่งไม่มีที่ติ พวงท้ายมาด้วยนามสกุลดังซึ่งมีระดับทางสังคมไม่น้อยหน้าสกุลใด แต่สิ่งที่ต้องตามากกว่าคงจะเป็นความเจ้าชู้ของเขาคัลยาณกับสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ดึงดูดเหล่าผีเสื้อแสนสวยให้เข้ามาใกล้ ผีเสื้อที่อยากทำหาย อยากเข้ามาปราบพยศ และสยบต่อผู้ชายหล่อร้ายแบบเขา

แต่สุดท้ายพวกเธอเหล่านั้นก็ถูกเด็ดปีกทิ้งขาทิ้งจนไม่เหลือชิ้นดีสำหรับกูดิศแล้ว ผู้หญิงทุกคนเหมือนกันหมด ไม่เห็นจะมีความแตกต่างกันตรงไหน คงจะมีแต่เจ้าเอยกะมังที่แตกต่าง อาจเพราะเธอเป็นผู้หญิงเพียง

คนเดียวที่เขายังไม่เคยได้ขีดเขียนเรือนกายเช่นคนอื่นๆ อาจเพราะเธอเป็นของหวงห้าม ที่เพื่อนหลายคนของเขาเฝ้าหวงแหน และคงเพราะอย่างนั้นเลยยิ่งทำหายความอยากเอาชนะในตัวเขา

ยิ่งได้ยากยิ่งอยากได้ แต่ถ้าได้แล้วก็คงไม่ต่างจากผู้หญิงคนอื่นที่เขาทิ้งขว้างไป

แต่อย่าเลย เขาไม่อยากเด็ดปีกของเธอทิ้ง เป็นเพื่อนกันนั่นแหละดีที่สุดแล้ว ให้เธอเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียวที่ไม่ถูกเขาทำร้ายน่าจะดีกว่า

“จริงของไออิท มึงนะมันเลยไป กูว่าถ้ามึงไม่คิดจะจีบเจ้าเอยอย่าง เป็นทางการ มึงก็ควรเลิกกั๊กมันได้แล้ว ปล่อยให้คนอื่นเข้ามาจีบบ้าง อย่าหวงเข้าใจ”

ภูติศขมวดคิ้วมองท่าทางและคำพูดของภาสีทรีเพื่อนในกลุ่มของเขา “กูไม่ได้กั๊ก แล้วก็ไม่ได้หวงด้วย พวกมึงคิดกันไปเอง”

“ไม่กั๊กไม่หวงเหวอ แต่ห้าปีมานี้ที่กูเห็นคือมึงชูฟือใส่หนุ่มต่างคณะที่มาจีบเจ้าเอยตลอด” เพื่อนอีกคนในกลุ่มพูดอย่างหมั่นไส้

แม้ภูติศจะไม่ได้ยอมรับ แต่เขาก็ยอมรับข้อกล่าวหาที่นั่นแต่โดยดี... จะเถียงได้ไง ที่มันพูดมาก็เรื่องจริงทั้งนั้น

“บอกมาเลยจะขาวจะดำ จะเอาไม่เอาคุณต้องเลือกนะครับคุณภูติศ ไม่งั้นพวกกูเขวกันนะครับ นี่ถ้าคุณมึงยืนยันว่าไม่เอาแน่นอน พวกกูนี้จะรีบลุกขึ้นเลย” วิรุจเพื่อนอีกคนในกลุ่มของภูติศแทรกเสียงร่วมวงบ้าง ทำให้หนุ่มๆ คนอื่นๆ ฮือกันไปผลั๊กอกต่อโยไหล่ ทั้งผมเพื่อนตัวเองกันอย่างสนุกสนาน ซ้ำยังกล่าวตำหนิวิรุจว่านั่นของเพื่อนๆ ไม่หยุดปาก

“มึงจะรีบยืนยันทำไม ต้องรีบวิ่งเข้าไปจีบปะวะ ชาวๆ อย่างนี้หะ”

“ก็นั่นแหละที่กูชอบ ชาวๆ หน้าตาได้ทั้งหวานทั้งเปรี้ยว ความจริงกูแอบเล็งมาตั้งแต่เอยเข้าปีหนึ่งบ่งตรง ถ้าไม่ติดว่าเป็นกิ๊กไอ้ภูนะมึง ก็เสร็จกูไปแล้ว”

เพื่อนในกลุ่มเริ่มส่งเสียงดัง เถียงกันบ้างตีกันบ้าง ภูติศเองก็เลิก

สนใจพวกนั้น เขาเพียงหันกลับไปมองเป้าสายตาของเขาต่อ แม้มายในใจจะรู้สึกไม่พอใจเมื่อรับรู้ได้ว่าเพื่อนในกลุ่มของเขาหลายคนทำท่าทางเหมือนสนใจเจ้าเอยเสียอย่างนั้น แล้วยังคำพูดกับท่าทางไม่ให้เกิดดินนั้นอีก

“สายตามึงนี่ ห่าปีแล้วยังไม่เปลี่ยนเลยนะไอ้ภู” จีตติกรพูดขึ้นในทันทีที่เดินมาถึงกลุ่มเพื่อนพร้อมเจ้าเอยและมัลลิกา

ชายหนุ่มไม่ได้ตอบอะไรเพราะกำลังส่งสายตาทักทายไปยังหญิงสาวร่างบางคนเดิม และนั่นก็เป็นการเปิดโอกาสให้เขาเฟี้ยวของกลุ่มอย่างอินทัชเสนอหน้าเดินเข้ามาในวงสนทนาเล็กๆ ระหว่างเขากับจีตติกร

“ไอ้ติ ภูมีเรื่องขอร้องวะ”

ภูตคหันไป เลิกคิ้วมองอินทัชอย่างสงสัยว่ามันจะขออะไรจากจีตติกรแต่ยังไม่ทันที่เขาจะเอ่ยถาม เพื่อนปากสุนัขก็ยิงคำถามไปทางจีตติกรแล้ว

“เมื่อไรมึงจะให้ไอ้ภูจิบเอยได้สักทีวะ ลูมึงก็ไม่ใช่ชนะเนีย”

เสียงโห่แซวจากกลุ่มเพื่อนที่ยืนจับกลุ่มเป็นวงใหญ่ดังขึ้นเป็นกองเชียร์เสริมกำลังทัพให้อินทัช รวากับเพื่อนชายถามคำถามได้ถูกอกถูกใจ ส่วนคนถูกทวงสิทธิ์ให้อย่างภูตคกลับสายหน้าเหน้อยใจ ไม่ไม้ใช้ครั้งแรกที่อินทัชถามแบบนี้ แต่มันถามทุกวัน รวากับเป็นทนายส่วนตัวที่พยายามไกลเกลียดคดีให้ลูกลูกความเงินหนาของตนเอง

จีตติกรมองเพื่อนในกลุ่ม ใจเขาก็อยากจะหัวเราะแล้วตอบกลับไปว่าจะจิบก็จิบไปสิ เขาก็ไม่ได้ว่าอะไรเสียหน่อย แต่ในเมื่อตนถูกสวมบทเป็นคุณพ่อหวงลูกสาวมาตลอดห้าปีแล้ว เขาก็ยินยอมจะสวมบทบาทนั้นต่อไปเพราะเห็นว่าสนุกดี

ชายหนุ่มเอี้ยวตัวไปลูบผมเจ้าเอยที่ยืนยิ้มบางอยู่เบาๆ “ภูวาร์อเอยเรียนจบก่อนดีไหม ลูกสาวคนนี้ภูหวง ไม่อยากให้มีหมั้นท้องก่อนแต่งวะ”

ตลกร้ายของจีตติกรเรียกเสียงต่าทอและคำสมน้ำหน้าของเพื่อนๆ ที่มีต่อภูตคทันที เพราะใครๆ ต่างก็รู้ถึงความแสบทรวงเจ้าชู้มากสตรีชของนายภูตค เตชะภูวนนท์ หากจีตติกรจะหวงเรื่องนั้นก็เห็นสมควรด้วยแล้ว

นั่นเพราะญาติคนนี้อันตรายจริงๆ เห็นได้จากคำนิยามสั้นๆ สำหรับว่าที่หมอมหุ้มซึ่งเพื่อนๆ ตั้งให้ตั้งแต่รู้จักกันมาว่า ‘แค่เดินผ่านก็อาจท้องได้’

“โอ้ไอ้ดี มึงก็พูดเกินไป คุณภรรยาของกูเขาก็มีส่วนดีๆ อยู่เยอะนะ” อินทพัชร์เริ่มสาธยายความดีของญาติ ก่อนจะใช้แขนซ้ายโอบไปตบปาชายหนุ่มซึ่งยืนอยู่ข้างๆ พร้อมทำสีหน้าแสดงความมั่นใจและจริงจังกับความดีของคนที่เขากำลังจะพูดถึง “อย่างน้อยก็เรื่องให้เกียรติเออ กับคนอื่นนะคุณภรรยาพี่เนี่ยบ มีเจ้าเอยคนเดียวที่รอดมาได้ ดูดีประเสริฐแค่ไหน มึงอะกันมันมาตั้งห้าปีละ ปล่อยให้ไปข้างเหอะ”

อินทพัชร์ยังว่าต่ออย่างเชียวๆ ญาติ แม้เพื่อนคนอื่นในกลุ่มจะถอดใจไปเข้าพวกกับลัทธิกรแล้วก็ตาม

ญาติไม่ได้ห้ามอินทพัชร์แต่อย่างใด เขาเพียงมองสบตาหญิงสาวที่ถูกจับจิ้นคู่กับเขา และเห็นเธอยิ้มบางตบ แต่กลับไม่มีท่าทางที่แสดงว่าเธอกำลังหัวเราะหรืออยากให้คำขอของอินทพัชร์เป็นจริงเลย ซึ่งน่าแปลกที่เขาู้สึกไม่พอใจกิริยาของเธอเอามากๆ

“มึงลองคิดนะ พอพวกเรารอบแล้ว ใครจะดูแลเอย ไหนจะรุ่นน้อง ไหนจะหนุ่มๆ ในมหาลัย แม้งไม่ตามจับเอยกันให้พรุ่นไปหมดเทรอ คิดดีๆ นะสาวโสดแบบนี้ อันตราย” อินทพัชร์พูด ก่อนจะหลิวตาให้ลัทธิกรมองไปที่ญาติซึ่งตอนนี้กำลังยืนเงยบไม่พูดไม่จา

ใบหน้าญาติเคร่งขรึมขึ้นมาทันทีเหมือนกำลังคิดหนักอะไรอยู่ ดูก็รู้ว่าใจมันไม่ได้อยู่ในบพสนทนาของกลุ่มเพื่อนเลยสักนิด

อินทพัชร์ยิ้มอย่างชอบใจ ก่อนจะเริ่มไซโคเพื่อนตัวเองต่อ...ไอ้กูกำลังหึง ที! เดียวได้รู้กัน

ลัทธิกรพยายามข่มหัวเราะ เพราะเขาพอเข้าใจว่าอินทพัชร์กำลังจะแหย่หนวดเสือ ชายหนุ่มจึงลองตามน้ำไปด้วย เพราะเขาเองก็อยากรู้เหมือนกันว่าผู้ชายเจ้าชู้อย่างญาติเวลาตื่นเช้าๆ จะเป็นยังไง ถ้ารู้ว่า ‘ของหวง’ จะโดนคนอื่นคาบไปต่อหน้า

“ก็จริงของมึง เมื่อก่อนไอ้เอ๋อาก็มาปรึกษาญูเรื่องเพื่อนในรุ่นตาม
จีบมัน ซื่ออะไรนะเออ...บอลปะ” ท้ายประโยคจิตติกรหันไปถามเจ้าเอ๋อ
หญิงสาวมองตอบเพื่อนสนิทแล้วหัวเราะอย่างขบขัน ไม่ตอบกลับ
ว่าใช่หรือไม่

จิตติกรจึงหันกลับไปทางภูติศตอ และก็ได้ผล เพราะภูติศที่ยืนหนึ่งฟัง
อยู่กำลังจ้องเขม็งมาที่เขา แต่มีหรือคนอย่างจิตติกรจะหยุด เรื่องอำคนแก๊ง
คนเขาเคยแพ้ใครชะที่ไหน

“เพราะงั้นพวกมึงไม่ต้องพยายามจับจิ้นให้ลูกสาวกูหอก ปล่อยให้
ไอ้ภูมันไปดูแลบรรดาเมียๆ ของมันดีกว่า แค่นี้แมงก็จัดสรรเวลาจะไม่ได้
อยู่ละ”

เสียงหัวเราะดังขึ้นครืนต่อจากนั้น ทว่าภูติศกลับไม่คิดอยากจะเล่นหัว
หรือร่วมตลกไปกับเพื่อนรอบตัวด้วย

“ภูกลับละ” ภูติศที่ทนเสียบฟังมานานบอกเพียงสั้นๆ ตัดบทสนทนา
และคำบอกเล่าของจิตติกร

“อ้าว ทำไมรับกลับอ๊ะ วันนี้พวกเรานัดจะไปกินหมูกระทะกันลิ้มแล้ว
เหอ” มัลลิกาที่ยืนอยู่ในกลุ่มมาตลอดแต่ไม่ได้พูดอะไรร้องถาม

ถึงกระนั้นภูติศก็ไม่คิดจะตอบคำถามที่ว่า ได้แต่หันไปมองเพื่อน
คนอื่นๆ รอบตัว แล้วเดินจากไป

เจ้าเอ๋อมองตามร่างสูงที่เดินหายลับตาไปทางลานจอดรถของคุณะ
ก่อนจะหันกลับมาสนใจบทสนทนาในกลุ่มต่อ อยู่คุยอีกเพียงครู่หญิงสาว
ก็ขอตัวกลับบ้านบ้าง เพราะวันนั้นตักกินหมูกระทะถูกยกเลิกไปแล้วเนื่องจาก
ขาดสมาชิกไปคนหนึ่ง

ไล่หลังร่างบาง คนอื่นๆ ในกลุ่มก็ยังจับกลุ่มคุยกันต่อ เริ่มด้วยพ่อยก
อย่างอินทซ์ที่เป็นคนเปิดประเด็นเฉกเช่นผู้ประกาศข่าวชื่อดัง

“ภูบอกแล้วว่าไอ้ภูมันชอบเอ๋อจริงๆ” อินทซ์พูดขึ้นพร้อมเสียงหัวเราะ
ชอบใจ

“แน่หรือเปล่า กูดูแล้วมันก็แค่หวง...แบบเพื่อนหวงเพื่อนละมั้ง” จิตติกรเสริม แม้ความจริงเขาจะเริ่มเห็นด้วยกับอินทัชต่อสิ่งที่ปรากฏออกมาแล้วก็ตาม ดูท่าแล้วแผนง้างปากเสือของเจ้าไอหจะได้ผลเกินคาด เขาก็แอบคิดมานานแล้วเหมือนกัน จากพฤติกรรมของภุติศที่มีต่อเจ้าเออย ในหลายๆ เรื่อง แต่ไม่คิดว่ามันจะจริงจังอะไร คิดว่าก็แค่เจ้าชู้ไปเรื่อยตามสันดานผู้ชาย

“มึงเชื่อกูเถอะไอ้ติ กูดูพวกมันมานานละ คุณนี่เม่งไปไหนกันไม่รอดหรอก ไม่เกินสองเดือน มีปะกันแน่”

กลุ่มเพื่อนเริ่มออกความเห็นหลังจากนั้น และบทสนทนาภายในกลุ่มคงเป็นเรื่องอื่นไปไม่ได้นอกจากเรื่องของเจ้าเออยกับภุติศ คงมีเพียงมัลลิกาคนเดียวที่ไม่ได้สนใจหัวข้อสนทนานั้นอีก หญิงสาวขมวดคิ้วคิดอยู่คนเดียว คำพูดของอินทัชยังดังก้องอยู่ในหัว ตอนนั้นสมองของเธอกำลังหมุนวนตีรวนไปหมด ทั้งสับสนและไม่เข้าใจ

แต่สิ่งหนึ่งที่ชัดเจนที่สุดในความรู้สึกของเธอขณะนี้คืออาการต่อต้านอย่างรุนแรงต่อทุกสิ่งที่กำลังจะเป็นไป...และเธอจะต้องทำอะไรสักอย่าง

เจ้าเออยที่กำลังเดินทอดน่องไปตามทางเข้าตรงสู่ประตูรั้วมหาวิทยาลัย ใช้นิ้วเรียบบัดโทรศัพท์แบบทัชสกรีนจอของเธอไปมาเพื่อหาเบอร์โทร. ของคนรถที่ต้องมารับส่งเธอกลับบ้าน แรกเริ่มเดิมทีวันนี้เพื่อนในกลุ่มนัดกันว่าจะไปกินหมูกระทะหลังมหาวิทยาลัย เธอจึงยังไม่ได้ระบุเวลากลับที่แน่นอนต่อลุงสรคนรถเพื่อให้มารับ

“เออย! เจ้าเออย”

เสียงตะโกนที่ตั้งมาจากทางด้านหลังเรียกให้หญิงสาวที่กำลังก้มหน้าก้มตามองหาเบอร์โทรศัพท์เงยหน้าแล้วหันหลังไปมอง และในทันทีที่เธอเห็นว่าคนที่เรียกเป็นเพื่อนในคณะมิใช่ใครอื่น เธอก็ส่งยิ้มทักทายให้ชายหนุ่มทันที

“มีอะไรเหروبอล”

บริพัตรวิ่งเข้ามาใกล้เจ้าเอย ก่อนจะหยุดหอบหายใจแรงอยู่ใกล้ๆ หญิงสาวรู้สึกตลกกับท่าทางของเพื่อนร่วมคณะ แต่ก็ไม่ได้เอ่ยแะอะไรออกไป เพราะเกรงว่าชายหนุ่มจะอาย

“โทษทีๆ แหกๆ เราวิ่งมานะ” บริพัตรกล่าว ก่อนจะใช้นั่งมือเขียนที่ถืออยู่ในมือโบกพัดอากาศเย็นเข้าใบหน้า ลดเม็ดเหงื่อที่ผุดไหลออกมาจากใบหน้าชาวสะอาดของเขา

เจ้าเอยยิ้มรับอย่างขบขันแล้วยืนรอเงียบๆ จนกระทั่งบริพัตรหายเหนื่อย

“คือเรามีเรื่องสงสัยเกี่ยวกับเลกเซอร์ซัวโฌอาจารย์ประจำอะ” ขณะพูดชายหนุ่มก็รีบเปิดหนังสือในมือไปยังหน้าของบทเรียนที่เพิ่งเรียนไปเมื่อครู่

เจ้าเอยพยักหน้ารับ ก่อนจะเดินเข้าไปชิดกายเพื่อนร่วมคณะเพื่อมองตามนิ้วเรียวแข็งแรงของเขาซึ่งกำลังชี้ให้เธอดูยังจุดที่ไม่เข้าใจ

“เอย!”

เสียงที่ตั้งขึ้นด้านหลังทำให้คนทั้งคู่ผละออกจากกันโดยอัตโนมัติ เจ้าเอยหันกลับไปมองใบหน้าถ่มมิ่งทึ่งของภูติศ ที่จู่ๆ ก็ปรากฏตัวขึ้นมาอย่างตื่นตระหนก

ชายหนุ่มขมวดคิ้วมองเธอโดยไม่พูดไม่จา สีหน้าไม่พอใจฉายชัดอยู่บนใบหน้าเกลี้ยงเกลาของเขาซึ่งกำลังมองมายังเธออย่างตำหนิ

“ภู”

บริพัตรที่ยืนอยู่มองภูติศสลับกับเจ้าเอยอย่างอึกอัก ความจริงเขาก็ได้ยินมาบ้างว่าเพื่อนสาวร่วมชั้นปีของเขามีสถานะที่พิเศษกับนักศึกษาแพทย์รุ่นพี่อย่างภูติศ แรกทีเดียวเขาคิดว่ามันอาจเป็นแค่ข่าวลือมั่วซั่ว เพราะที่ภูคนนี้ก็มักจะมีข่าวคาวๆ กับสาวๆ ไปทั่วมหาวิทยาลัยอยู่แล้ว แต่ดูจากสีหน้าของรุ่นพี่เ็นยามนี้ นี่มันใบหน้าของคนที่กำลังทึ่งสุดๆ ซัดเลย...

พลาดแล้วไงกู?

“เอ่อ...ผมแค่ให้เอยเขาช่วยดูเลขเซอ์ซัวโงมเมื่อกี้ให้นะครับ”

ภูติคยงสามซุมเข้ามาใกล้บริพัตร ก่อนจะฉวยหนังสือไปจากมือของรุ่นน้อง ตาคมมองบริพัตรอย่างข่มๆ ก่อนจะก้มมองไปยังหนังสือเรียนในมือ “สงสัยอะไรถามมาสิ ฉันเรียนวิชานี้มาแล้ว” เสียงซุ่มเรียบเอ่ยถามคล้ายจะอาสาช่วย แต่มันกลับทำให้บริพัตรผู้เป็นรุ่นน้องรู้สึกกดดันมากกว่า

“ทำไมไม่ตอบ จะดูถูกว่าฉันไม่เข้าใจบทเรียนของนายหรือไง”

นักศึกษาแพทย์รุ่นพี่ที่มาพร้อมพายุอารมณ์ถามรุ่นน้องของเขาที่กำลังทำหน้าตากลืนไม่เข้าคายไม่ออก

เจ้าเอยเห็นท่าไม่ดีจึงเป็นฝ่ายหยุดสงครามประสาทรตรงหน้า...ต้องรีบหยุด ก่อนที่จะกลายเป็นเรื่องเป็นราวใหญ่โตกว่านี้ “พอเถอะกู”

“เอย...เจี๊ยบ!” ภูติศกล่าวเสียงเข้มปรามหญิงสาวเพียงคนเดียวในวงสงคราม สายตาข่มขวัญของเขายังจับจ้องไปที่ร่างรุ่นน้องซึ่งหาญกล้ามายุ่งกับคนของเขา

และสายตานั้นทำให้บริพัตรรู้สึกอยากจะหนีไปจากตรงนี้เสียจริงๆ

เจ้าเอยมองชายหนุ่มที่ดูจะไม่ยอมปล่อยให้ร่วมคณะของเธอไปอย่างไม่พอใจ เขามีสิทธิ์อะไรมาทำกิริยาคุกคามคนอื่นแบบนี้ เจ้าเอยเลิกสนใจภูติศ หันไปหาบริพัตรที่ส่งสายตาขอความช่วยเหลือมาทางเธอตลอดเวลา

“บอล เอยว่าวันนี้คงไม่สะดวกแล้ว ถ้ายังไงพรุ่งนี้เอยดูให้อีกทีแล้วกันนะ”

สิ้นเสียงเจ้าเอย บริพัตรที่ยืนใจลั่นอยู่ก็รีบพยักหน้ารับทันที

ทว่าชายหนุ่มอีกคนกลับไม่ยอมรามือไปจากเหยื่อของเขาง่ายๆ “วันไหนก็ไม่สะดวก!”

“กู!” เจ้าเอยหันมองภูติศอย่างตำหนิ ไม่เข้าใจเอาเสียเลยว่าวันนี้ชายหนุ่มเป็นบ้าอะไรขึ้นมา

ภูติศชะงักปากของตนไว้แค่ตรงนั้น นัยน์ตาคมมองตอบคนตัวเล็ก
ที่ทำสายตาดูๆ ส่งมาที่เขา... น่ากลัวตายละ

“เอ่อ ไม่เป็นไรเอ๋ย ไว้เราไปถามเพื่อนคนอื่นเอาก็ได้” บริพัตรกล่าว
ก่อนจะหันไปมองรุ่นพี่ของเขาที่กำลังจ้องเขม็งมองมา

“เออ! ถ้าคิดได้แบบนั้นแล้วทำไมไม่ไปถามคนอื่นซะตั้งแต่แรก คิด
จะจีบสาววิธีนี้ ระวังจะได้เลือดไม่รู้ตัวนะห้อง”

“ภู! พอเถอะ”

เจ้าเอยหันกลับไปตำหนิภูติศอีกครึ่ง เธอถอนหายใจ รู้สึกเหนื่อย
ต่อสถานการณ์ตรงหน้า หญิงสาวหันไปมองบริพัตรเพื่อบอกเป็นนัยว่าให้
เขากลับไปก่อน

บริพัตรซึ่งอยากจะไปจากจุดที่ยืนอยู่ใจจะขาดอยู่แล้วจึงพยักหน้ารับ
แล้วรีบยกมือไหว้รุ่นพี่ของเขาที่ยังจ้องเขม็งมองมาตลอดเวลา

ลับหลังเพื่อนร่วมคณะ เจ้าเอยก็หันกลับไปมองร่างสูงที่ยืนหนึ่งมอง
มาที่เธอ มีบางเอื้อมหมายจะหยิบเอาหนังสือเรียนของบริพัตรไปจากมือ
ภูติศ ทว่าชายหนุ่มกลับยกมันขึ้นหลบ ไม่ยอมมอบมันให้เธอ “เอามาให้เอย”

“ไม่จำเป็น ภูจะเอาไปคืนมันเอง” ชายหนุ่มว่า

และก็เป็นหญิงสาวที่ถอนหายใจอีกครั้ง “ภูเป็นอะไรของภู ทำไม
ต้องมากวนเอยด้วย”

เจ้าเอยเปิดประเด็นก่อนคนแรก เธอทนไม่ไหวอีกแล้ว ไม่ชอบที่เขา
มาแสดงกิริยาแบบนี้ ทั้งๆ ที่เขา...

“ถ้าไอ้ตึกไม่พุดขึ้นมา ภูคงไม่รู้ที่เอยมีคนเข้ามาจีบด้วย” ภูติศพุด
ด้วยน้ำเสียงราบเรียบ เหมือนพายุคลื่นที่จวนเจียนจะโหมกระหน่ำ นัยน์ตา
คู่คมฉายแววร้ายกาจ เขารู้ว่าคนตรงหน้าล้มผัสความไม่พอใจของเขาได้

“เก่งนิ หลอกภูซะเนียนเลยนะ”

“ภูพุดเรื่องอะไรของภู เอยไปหลอกอะไร บอลแค่มาถามเรื่องเรียน
เองนะ” หญิงสาวกล่าวเสียงเบา ความไม่พอใจเริ่มฉายชัดในดวงตาเธอบ้าง

แล้ว

กิริยานั้นยิ่งทำให้ภูติคยิ่งไม่พอใจต่อทุกสิ่งที่เกิดขึ้นเข้าไปอีก “เอย รู้ตัวใหม่ว่ากำลังยั่วโมโหภู”

น้ำเสียงนั้นทำให้เจ้าเอยห้วน สีหน้านิ่งขริมิไม่บอกอารมณ์ยินดี ยินร้ายของชายหนุ่มทำให้เจ้าเอยอึดอัดและไม่คุ้นชิน นัยน์ตาทาวนมองคนตรงหน้าอย่างไม่เข้าใจว่าทำไมเขาต้องมาโกรธเธอด้วย “นั่นเอยมีสิทธิ์บอกบ้างไหม ถ้าสิ่งที่ภูทำมันก็กำลังยั่วโมโหเอยด้วยเหมือนกัน”

คนที่ไม่ค่อยเอียงตอนนั้นก็กลับเอียง นั่นยิ่งทำให้ชายหนุ่มที่กำลังจะปะทุอารมณ์ระเบิดทุกสิ่งออกมา ด้วยคิดว่าเหตุผลที่ทำให้หญิงสาวตรงหน้าเปลี่ยนไปจากเดิมเป็นเพราะชายหนุ่มรุ่นน้องของเขา มือแข็งแรงเอื้อมไปคว้าแขนเล็กของคนตรงหน้า “ใช่! ภูยั่วเอยอยู่ตลอดเวลาละ ก็ไม่เห็นจะรู้ตัวสักทีนี่”

“พอเถอะ เอยจะกลับบ้าน ปล่อย!”

“ไม่ต้องกลับ วันนี้เราต้องเคลียร์กันให้รู้เรื่อง”

เจ้าเอยมองชายหนุ่มอย่างโมโห รู้สึกไม่พอใจและไม่ชอบใจเอามากๆ “ภูจะเอาอะไรอะ ต้องการอะไรจากเอยเธอ ไม่พอใจที่บอลมากุยกับเอยแค่นั้นหรือ รู้ใหม่ว่าไม่ใช่แค่บอลหรอกนะ ทั้งพีโอม พีทอป รุ่นพี่ของภูเอยก็คุยกมาหมดแล้ว โอ๊ย!” แรงบีบจากข้อมือทำให้หญิงสาวร้องออกมา

ภูติคมองการกระทำของตนอย่างตกใจ เขาไม่ได้มีเจตนาจะทำรุนแรงกับร่างกายนี้ แต่จะทำได้ยังไง ในเมื่อสิ่งที่ได้ยินทำให้ความมอดกลั้นของเขาพังทลายลงเสียแล้ว

“ภูใจดีกับเอยมากไปแล้วสินะ ให้อิสระมากไปแล้วใช่ไหม”

เสียงที่ตกลงต่ำของชายหนุ่มทำให้เจ้าเอยยิ่งกลัว ปกติภูติคไม่เคยแสดงท่าทางแบบนี้ต่อเธอ แต่ช่างปะไร เธอไม่สนหรอก เรื่องนั้นมันควรจบไปตั้งนานแล้ว

“จะมีอิสระมากใหม่มันก็เรื่องของเอย เอยจะคุยกอะไรกับใคร มันก็

เรื่องของเธอ ถึงเธอคิดจะเอาพวกเขามาเป็นแฟน มันก็เรื่องของเธอ! ภูเขา ลืมสิว่าเราไม่ได้เป็นอะไรกัน ภูไม่มีสิทธิ์มากำหนดอะไรทั้งนั้น”

“เธอ ไม่ได้เป็นเธอ”

สายตาเธอเรื่องและท่าทางที่ดูขมขื่นของชายหนุ่มไม่ได้ทำให้เจ้าเอยก ล้าวอีกแล้ว ตอนนี้อารมณ์น้อยใจ เสียใจต่างๆ นานาที่ถูกสะสมมาเป็นเวลา สี่ปีของหญิงสาวกำลังจะระเบิดออกมาเช่นกัน...ไม่สนแล้ว ไม่สนอะไรอีก แล้ว พวกกันที!

“ใช่! ไม่ได้เป็น และไม่มีความเป็น!”

เสียงสนทนาของคนทั้งคู่เรียกให้นักศึกษาที่เดินผ่านไปมาหยุดมอง อย่างสนใจ ยิ่งหนึ่งในนั้นคือหนุ่มหล่อประจำคณะแพทยด้วยแล้ว ยิ่งทำให้ คนทั้งคู่ตกเป็นเป้าสายตาเข้าไปใหญ่

ฐิติกร มัลลิกา และกลุ่มเพื่อนที่กำลังเดินออกมาจากตึกมอง เหตุการณ์ที่กำลังเป็นจุดสนใจอย่างตกใจ ทั้งหมดรีบวิ่งเข้าไปใกล้ มองเพื่อน ทั้งสองคนของพวกเขาที่กำลังยืนทะเลาะกันอยู่

“เฮ้ยๆๆ! ไข้วเป็นอะไรไปวะ ใจเย็นก่อน” อินท์ชรีรีบวิ่งเข้าไปคั่นกลาง และแยกคนทั้งสองออกจากกัน

เป็นภูติศที่ไมยอมให้เขาเข้าไปยุ่ง “มึงอย่ายุ่งไอ้อิท ภูจะคุยกับเธอ”

อินท์ชรีหันกลับไปสบตาฐิติกรและเพื่อนคนอื่นๆ อย่างขอความช่วยเหลือ แต่ฐิติกรกลับพยักหน้าให้เขาทำตามที่ภูติศพูด ทั้งหมดยืนมองสถานการณ์ ตรงหน้าอย่างใกล้ชิด ไม่เว้นแม้แต่มัลลิกา

“พูดจายั่วโมโหกันแบบนี้ไม่ใช่เรื่องดีเลยนะเออ” ภูติศเริ่มพูดต่อ น้ำเสียงยังคงราบเรียบ กตอารมณ์ทุกอย่างเอาไว้

“เออว่าภูเอาเวลาไปจัดการเรื่องผู้หญิงของภูอะนะ อย่ามายุ่งกับเออ ให้เสียเวลาเลย”

น้ำเสียงและท่าทางของเจ้าเออทำให้ภูติศเลิกควมมองตาม “เออกำลัง น้อยใจภูอยู่ใช่ไหม”

เกิดความเสียบชิ้นในทันทีที่ชายหนุ่มพูดจบประโยค

เจ้าเอยมองตอบคนตรงหน้า ทั้งตกใจและแปลกใจ ตลอดเวลาสี่ปีที่ผ่านมาเธอเองยอมรับว่าตัวเองมีใจชอบพอคตรงหน้า แม้จะไม่เอื่อยอะไรออกมา แต่เธอก็รับรู้ได้ว่าเขาเองก็คิดเช่นเดียวกัน ทั้งการกระทำ สายตาล้วนบอกเธอทุกอย่างว่าเขาแคร์เธอ แต่เพราะความเจ้าชู้มากคนดวงของเขาทำให้เธอเลือกที่จะถอยห่างออกมา ไม่เอาตัวเข้าไปยุ่งกับวงวนนั้น ทำให้ตลอดเวลาเธอและเขาอยู่ในสถานะที่ไม่มีชื่อเรียก ไม่ใช่ทั้งเพื่อน ไม่ใช่ทั้งแฟน ไม่เคยมีฝ่ายไหนบอกสิ่งที่อยู่ในใจ แต่ทั้งสองก็ต่างรู้และเข้าใจมันแค่สบตาก็มองใจว่าเป็นมากกว่านั้น ทว่าทั้งคู่ไม่เคยก้าวผ่านมันไป

เหตุผลสำหรับเธอคงเพราะภูติศเจ้าชู้เกินไป ถึงแม้เขาจะไม่เคยคบใครเป็นตัวเป็นตน แต่ชายหนุ่มก็ดวงคนอื่นไปทั่วไม่เคยว่างเว้น ภูติศไม่เคยจริงจังกับใคร ไม่เคยให้ผู้หญิงคนไหนใช้คำว่าแฟนหรือคนรัก ทุกคนเป็นได้แค่คู่ควง คู่นอน และเขาใช้ชีวิตแบบนั้นมาตลอด มีใช้ด้วยสภาพแวดล้อม แต่มันคือนิสัยของเขา ซึ่งคงไม่มีวันเปลี่ยน

“เอยไม่มีสิทธิ์น้อยใจภู ภูก็รู้ดี” นัยน์ตาหวานลั่นระริกยามมองตอบคนตรงหน้า “เลิกพูดเถอะนะ เอยอยากกลับบ้านแล้ว”

แรงบิดข้อมือจากร่างบางยิ่งทำให้มือแข็งแรงรวบดึงร่างนั้นเข้ามาใกล้ ความโกรธเกรี้ยวของชายหนุ่มอ่อนยวบลง เพราะความอ่อนแอที่อ่านได้จากสายตาของคนตรงหน้า

“มีสิ เอยกำลังจะมี...วันนี้แหละ”

เจ้าเอยไม่เข้าใจในสิ่งที่ภูติศกล่าว หญิงสาวได้แต่มองตอบคนตัวสูงที่ยังค้างสายตาอย่างอ้ออึ้งไว้ที่เธออย่างสื่อความหมาย

ภูติศหันกลับไปมองทางกลุ่มเพื่อนที่ยืนรอกันอยู่ใกล้ๆ เลื่อนมือลงไปกุมมือเล็กของคนสำคัญข้างกายและกระชับเอาไว้ ส่งผ่านความรู้สึกอบอุ่นมั่นคง และปลอดภัยไปยังหัวใจของคนที่ยืนรอมานานแสนนาน

“ภูกับเอยรักกันมานานแล้ว คิดว่าพวกมึงก็คงรู้ๆ กันอยู่” ชายหนุ่ม

กล่าว ก่อนจะหันกลับมามองเจ้าเอย “ต่อไปนี่เราสองคนจะคบกัน แล้วก็จะรักกันมากๆ”

เกิดความเสียดสีขึ้นระหว่างคนทั้งคู่ สองสายตาสบกันเนิ่นนาน และมีน้ำตาไหลออกมาจากนัยน์ตาคู่หวานของเจ้าเอย

“เป็นแฟนนะเอย” นิ้วชี้แข็งแรงปาดน้ำตาออกจากแก้มทั้งสองข้างของหญิงสาวอย่างทะนุถนอม พลังมองตอบคนตัวเล็กที่กำลังร้องไห้ด้วยเหตุผลหลากหลายประการ

ใบหน้าเล็กพยักหน้ารับคำขอที่หัวใจของเธอคอย สองร่างกอดกันแนบแน่น พร้อมรอยยิ้มและเสียงเฮลั่นของเพื่อนในกลุ่ม

ทว่าใครเล่าจะล่วงรู้ว่าการตอบรับในครั้งนั้นของเธอ... จะทำให้เธอต้องเจ็บปวดแสนสาหัสที่สุดในชีวิต

๓

ซูเปอร์สตาร์หนุ่ม

รถตู้สี่ง่าข้างคันหรูขับแหวกอากาศและลมแดดของยามบ่ายในเดือนเมษายนไปบนถนนมอเตอร์เวย์ขาเข้า มุ่งสู่เขตเมืองชั้นในของกรุงเทพมหานคร ความเงียบบนรถคงมีแต่เสียงแอร์คอนดิชันบางเบาจากช่องอากาศภายในเท่านั้นที่บ่งบอกว่ารถทั้งคันกำลังขับเคลื่อนอยู่ นั่นเพราะชายสูงวัยผู้ทำหน้าที่เป็นคนขับได้แต่เงียบและทำหน้าที่ของเขาไปอย่างสุภาพมาตั้งแต่รถทั้งคันเคลื่อนออกจากท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ

เจ้าเอยทอดสายตามองออกไปผ่านช่องผ้าม่านสีครีม ปล่อยอารมณ์ความรู้สึกที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันเมื่อครู่ไปกับทิวทัศน์ของถนนคอนกรีตสายยาว ซึ่งรัฐบาลทุ่มงบประมาณกว่าพันล้านสร้างขึ้นเพื่อผลักดันให้ถนนสายนี้เป็นเส้นเลือดหลักในการหล่อเลี้ยงระบบคมนาคมทางบกของประเทศ

“ป้าเป็นห่วงภู่จ้ง ไม่รู้ป้านี้จะเป็นยังไงบ้าง” นางวรรณวราเอ่ยความกังวลของตนออกมา

เจ้าเอยหันกลับไปมองป้าของเธอที่กำลังทำหน้าที่ไม่สบายใจอยู่ข้างๆ ป้าวราคงหมายถึงเหตุการณ์เมื่อครู่กระมัง นั่นเพราะหลังจากที่ทั้งสองเจอ

ญาติที่มารอรับอยู่นั้น ยังไม่ทันจะได้พูดหรือคุยอะไรกันทั้งสองฝ่ายก็ถูก แทรกกลางออกจากกันด้วยคลื่นมนุษย์หลายร้อยคนที่แห่แหนกันเข้ามา ห้อมล้อมตัวชายหนุ่มไว้ การปรากฏตัวอย่างไม่คาดฝันของนักรังกังระดับ ซูเปอร์สตาร์อย่าง ญาติ เตชะภูวนนท์ คงไม่ใช่เรื่องที่คนทั่วไปจะคาดถึงได้ จึงไม่แปลกที่อาคารพักผู้โดยสารจะเต็มไปด้วยเหล่าแฟนๆ ในเวลาต่อมา

แม้จะมีการ์ดประมาณสี่คน รวมถึงเจ้าหน้าที่ของทางท่าอากาศยาน รุดเข้ามากันฝูงชนออกไปเพื่อความปลอดภัย แต่มีหรือจะสู้แรงของคน นับร้อยซึ่งกำลังเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆ ได้ ในตอนนั้นเองที่คนของญาติวิ่งมา ทางเธอและป้าวรา ก่อนจะนำหิ้งคู่มายังรถตู้ส่วนตัวซึ่งญาติเตรียมไว้รอรับ ด้านหน้าแล้ว ถึงกระนั้นชายหนุ่มผู้เป็นเจ้าของรถกลับไม่ได้ตามมาด้วย คน ขับเองก็ไม่ได้พูดอะไร ได้แต่ขับรถออกจากท่าอากาศยานสุวรรณภูมิไป ในทันที

“แต่จะว่าไปป้าก็ไม่คิดเลยนะว่าญาติจะมีคนชื่นชมเยอะขนาดนี้ ถึงว่าลิ เป็นนักรังกังระดับซูเปอร์สตาร์เลยนี่นา หรือเออวยวายังไง” ท้ายประโยค นางวรรณวราหันมาทางเธออย่างขอความเห็น

“ไม่รู้สิคะ” เจ้าเอยพูดเพียงเท่านั้นแล้วก็เงียบไป เพราะตลอดเวลา ปีกว่าที่เธอและเขาเลิกกรากัน ทั้งสองก็แทบไม่ได้ติดต่อกันอีกเลย ส่วนใหญ่ จะเป็นป้าวรามากกว่าที่คอยรับสายหรือตอบอีเมลของเธอ ส่วนเรื่องที่คุย ก็เป็นเรื่องของเจ้าเกล้าทั้งนั้น ซึ่งมันก็เป็นเรื่องปกติที่คนเป็น ‘พ่อ’ จะสงสัย หรือเป็นห่วงความเป็นอยู่ของลูก แต่เจ้าเอยก็พอรู้เรื่องของเขาอยู่บ้างผ่าน ลิตติกรเพื่อนสนิทว่า ‘อดีตคนเคยรัก’ ของเธอกลายเป็นคนดังไปแล้ว

แรกเลยที่เธอรู้ข่าวก็รู้สึกแปลกใจอยู่เหมือนกัน เพราะญาติไม่เคย มีแว่วว่าอยากจะทำงานในวงการบันเทิงเลยสักนิด แต่ทำไมตอนนี้ถึงกลายเป็นนักรังกังดังไปเสียได้

นางวรรณวรามองหลานสาวที่นิ่งไป ไปหน้าสวยหวานคล้ายกำลังคิด ใคร่ครวญอะไรบางอย่าง หมิงแก้วจึงชวนเปลี่ยนเรื่องเพื่อคลายความ

กักรวไลให้ “แล้วเจ้าเกล้าละลูก ตื่นเต้นหรือเปล่า เจอคุณพ่อเมื่อกี้นี้ละ”

เจ้าเอยก็มองลูกชายที่นั่งเล่นของเล่นอยู่บนตักเธอตามเสียงพูดของนางวรรณวรา มือเล็กกำลังใช้สองมือถือตุ๊กตาหมีตัวโปรดแล้วเขย่าไปมา ผิวขาวจัดของเด็กน้อยแดงขึ้นเล็กน้อยเพราะเจออากาศร้อนอบอ้าวของประเทศไทย ซึ่งต่างกับลิบลับกับอากาศในประเทศที่จากมา ใบหน้ากลมเล็กยิ้มยิ้มน่ารักส่งกลับมาให้ผู้เป็นแม่ ยิ้มเสียจนแก้มนูนทั้งสองข้างปิดตาดำกลมใหญ่เสียหมด ปากเล็กสีชมพูจ๋ำยิ้มไปด้วยน้ำลาย ไม่ต้องพินิจก็ดูออกอย่างง่ายดายว่าเค้าโครงใบหน้านี้ไม่ผิดไปจากนักร้องหนุ่มคนเมื่อครู่ ผู้เป็นขวัญใจของคนทั้งทำอากาศยานสุวรรณภูมิเลยแม่แต่ชนิดเดียว

“น่าน้อยใจที่เจ้าเกล้าไม่มีเค้าเราเลยสักนิด ไปเหมือนแก้วพุ่มหมดเลย ได้ยังไงเนี่ย”

เจ้าเอยลอบยิ้มให้ความคิดในหัวของตัวเอง หัวใจเธอค่อยๆ ผ่อนคลาย ความตึงเครียดลงเมื่อเห็นลูกชายตัวเล็กบนตัก ไม่มีสิ่งใดสำคัญเกินเจ้าเกล้าของเธอ ทิฐิหรือความเจ็บปวดก็ไม่มีค่าอันใดอีกแล้ว เธอจะยอมวางความเจ็บปวดทุกอย่างไว้...ทั้งหมดนั้นก็เพื่อลูกชายคนนี้เพียงคนเดียว

เวลาเพียงไม่นานยานพาหนะสิ่งข้างก็พาทั้งสามมายังจุดหมายปลายทาง ซึ่งก็คือโรงแรมมีชื่อแห่งหนึ่งย่านอโศก ก่อนคนขับรถจะเดินนำไปยังห้องสวีตซึ่งอยู่บริเวณชั้นลิบเจ็ดของโรงแรม ตัวห้องอยู่ทางปีกขวาบรรยากาศภายในเป็นส่วนตัวและมีความปลอดภัยในระดับที่ไว้ใจได้

“คุณหนูเธอเปิดห้องไว้ให้พักทำคืนตามที่คุณต้องการครับ” คนขับรถเอ่ย ก่อนจะวางสัมภาระที่ถือขึ้นมาลงกับพื้นห้อง ล้วงหยิบคีย์การ์ดของห้องพักออกมาแล้วทาบไปบนจอเพื่อสแกนเปิดประตู “เชิญครับ” ชายสูงวัยพูดอย่างสุภาพ ก่อนจะผายมือให้เจ้าเอยกับนางวรรณวราเข้าไปในห้อง

ห้องพักด้านในมีสองห้องนอนและหนึ่งห้องรับแขก นับว่าไม่เล็กไม่ใหญ่ไปสำหรับตัวเธอ บ่าวรา และเจ้าเกล้า ซึ่งจะพักอยู่ที่นี้เป็นเวลา

ห้าคืนด้วยกัน ตัวห้องหันหน้าออกสู่ด้านหน้าของโรงแรม วิวของห้องจึงนับว่าไม่เป็นรองห้องไหนๆ

เจ้าเอยและนางวรรณวราเดินสำรวจที่พักแห่งใหม่ของตนเพียงชั่วครู่ ก่อนจะเดินมารวมตัวกันอีกครั้งที่ห้องรับแขก ซึ่งมีคนขับรถคนเดิมยืนรออยู่พร้อมกระเป๋าเดินทางของทั้งสองคน

“นี่คีย์การ์ดสำรองของห้องครับ” ชายสูงวัยว่า ก่อนจะส่งสิ่งที่พูดถึงมาให้เจ้าเอย “ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ผมต้องขอตัวกลับก่อน” เขากล่าวก่อนจะเดินออกไป

ในเวลาต่อมาเธอและผู้เป็นป้าก็เริ่มแบ่งห้องกัน นางวรรณวราแนะนำให้เจ้าเอยใช้ห้องใหญ่เพราะต้องนอนกับเจ้าเกล้า ส่วนผู้เป็นป้าจะใช้ห้องเล็กซึ่งอยู่ถัดมาเล็กน้อย ช่วงบ่ายจนถึงเย็นของวันนั้นทั้งคู่จึงหมดเวลาไปกับการจัดข้าวจัดของให้เข้าที่เข้าทาง

“เอ๋ ป้าเพิ่งสังเกตเดี๋ยวนี้เองว่าเรามาไทยตรงกับวันสงกรานต์พอดีเลย ใช่ไหมเอ่ย”

เจ้าเอยที่กำลังเซ็ดตัวให้เจ้าเกล้าหลังอาบน้ำเสร็จเงยหน้าขึ้นมองผู้เป็นป้าที่เดินเข้ามาในห้องของเธอ ก่อนจะขมวดคิ้วคิดตามคำถามของหญิงสูงวัยแล้วร้องตอบ “ยังนี่คะ พรุ่งนี้ต่างหากวันสงกรานต์”

“งั้นเหอ ป้าก็จำผิดไปใหญ่ ยังงี้แหละนะไปอยู่อังกฤษซะนาน เลยจำผิดจำถูกไปหมด” นางวรรณวรากล่าวพลางหัวเราะ ก่อนจะเดินมานั่งที่ขอบเตียงภายในห้อง มองหลานสาวเพียงคนเดียวของตนที่กำลังแต่งตัวให้เจ้าเกล้า “งั้นพรุ่งนี้ก็เป็นโอกาสเหมาะเลยสิที่จะพาตาเกล้าไปหาคุณหญิงวโรรสนะ”

เจ้าเอยยิ้มรับคำพูดของผู้เป็นป้า ก็คงจะเป็นอย่างนั้น ก็ที่เธอต้องข้ามน้ำข้ามทะเลกลับมาที่นี่ เหตุผลเดียวกันก็เพราะคุณหญิงวโรรสที่ป้าวราของเธอพูดถึงไม่ใช่หอรอกหรือ

หลังจากอาบน้ำเสร็จ ผู้เป็นป้าก็รับตัวเจ้าเกล้าที่กำลังหอมฟุ้งไปด้วย

ในอก สั่งให้เจ้าเอยผู้เป็นหลานไปอาบน้ำ ส่วนตัวเองจะลงไปสั่งอาหารของทางโรงแรมขึ้นมาให้ แม่เจ้าเอยจะแนะให้ใคร. สั่งขึ้นมาดีกว่า จะได้ไม่ต้องลำบากเดินลงไป แต่ผู้เป็นป้ากลับเสนอตัวโดยให้เหตุผลว่าตนอยากยืดเส้นยืดสาย และเจ้าเกล้าเองก็คงอยากเปิดหูเปิดตาด้วย หญิงสาวจึงได้แต่ยิ้มส่งสองดวงใจของเธอที่เดินคุยกันเอ็กอ้าออกไปจากห้อง

ลับหลังนางวรรณราและเจ้าเกล้า หญิงสาวก็คว้าผ้าขนหนูของทางโรงแรมมาไว้ในมือ ก่อนจะเดินเข้าห้องน้ำเพื่อไปชำระร่างกายที่คล้ายจะเหน็ดเหนื่อยมาทั้งวัน ทั้งที่ความจริงเธอแทบไม่ได้ทำอะไรเลย นอกจากนอน นั่ง กินอยู่บนเครื่อง

สายน้ำซ่าๆ ไหลเย็นปะทะเข้ากับไหลเย็นสีน้ำนม กลิ่นสบู่เหลวสูตรเฉพาะของโรงแรมทำให้สมองของเจ้าเอยคลายความตึงเครียดลงสู่ความสงบ และเพราะกลิ่นของมันถูกใจผู้อาบเสียจริง จึงทำให้เจ้าเอยอาบเพลินจนลืมเวลา

มือบางเอี่ยมไปปิดก๊อกน้ำ เสียงซ่าของสายน้ำจากฝักบัวจึงหยุดลง ทว่าเสียงซ่าๆ รวกับน้ำหลายล้านหยดกำลังเรียงระบำด้านนอกกลับไม่หยุดลงตามไปด้วย

‘ฝนตกชั้นหรือ’ เจ้าเอยคิดในใจ ก่อนจะเงี่ยหูฟังเสียงที่ว่าอีกครั้ง ทว่าสิ่งที่ดังแทรกคลื่นเสียงอย่างอื่นเข้ามากลับเป็นเสียงบานประตูห้องที่เปิดออก

‘สงสัยป้าวรากับเจ้าเกล้าจะกลับมาแล้ว’ เจ้าเอยแยมยิ้มให้เสียงในความคิด ก่อนรีบคว้าผ้าขนหนูผืนนุ่มมาพันกายแล้วรอดออกจากห้องไป

จึงไม่ทันได้ระวังตัว

จึงไม่ทันได้ระวังใจ

กายบางขาวผ่องยืนอยู่ตรงหน้าพร้อมอาการตกใจ ผิวกายของเธอ ผุดผ่องเนียนเรียบเสมอกันเหมือนสีของน้ำนม บนกายเปลือยเปล่ามีเพียง

ผ้าขนหนูสีขาวพันกายไว้ผืนเดียว มือบางยกขึ้นทาบช่วงอกอย่างรวดเร็ว และระวังตัว ขณะกระชับผืนผ้าหนาแน่นที่ถูกพันไว้อย่างหลวมๆ ป้องกันไม่ให้หลุดร่วงลงสู่พื้น

ภูติศมองไหล่ขาวที่มีหยดน้ำใสเกาะพราวเป็นเม็ดสวยอยู่นั้นอย่าง ลืมตัว จนกระทั่งเจ้าของร่างที่ถูกเขาล่วงละเมิดอย่างไม่ตั้งใจเอ่ยขึ้นเสียงเบา

“ภู...”

ภูติศแก้ออยู่ไม่น้อยที่ต้องมาเจอสถานการณ์แบบนี้ หลังจากเวลา สองปีที่เขาและเธอห่างหายไป ชายหนุ่มไม่รู้จะแก้ออย่างไร จึงเดิน ถอยหลังกลับไปประตูห้อง ยกมือขึ้นเคาะประตูเป็นจังหวะเพื่อขออนุญาต คนตรงหน้าเข้ามาในห้องอีกครั้ง

“โทษที ภูเห็นประตูเปิดอยู่ ไม่คิดว่า...”

เจ้าเอยที่ยืนอยู่กะพริบตาไล่ความตกใจ ก่อนจะพยักหน้าหงิกๆ สอง สามทีแล้วเดินเลี้ยวเข้าห้องห้องหนึ่งไป

เพียงชั่วครู่หญิงสาวก็เดินกลับออกมาพร้อมชุดคลุมอาบน้ำตัวยาว แม้จะยังไม่เรียบร้อยไปซะทีเดียว แต่ก็ยังดีกว่านั่งผ้าขนหนูเพียงผืนเดียว แบบเมื่อครู่มากนัก

“สงสัยป้าวราปิดประตูไม่สนิทนะ” เจ้าเอยว่า “เข้ามาสิ”

แม้จะยังไม่หายก้อ แต่ภูติศก็ยอมเดินเข้ามาตามคำกล่าวของหญิงสาว อย่างว่าง่าย

ร่างบางหอมกรุ่นของเธอเดินนำภูติศมายังห้องรับแขก “เอาน้ำใหม่”

“ไม่เป็นไร เอยหนึ่งดี”

เจ้าเอยมองตอบภูติศอย่างลั้งเล แต่ก็ยอมนั่งลงตรงโซฟาฝั่งตรงข้าม เขา นัยน์ตาสองคู่สบตากันก่อนจะเสทลบลแล้วกลับมาสบตากันใหม่วนเวียน อยู่อย่างนั้น

เจ้าเอยพอจะเข้าใจความคิดของคนตรงหน้า เขาคงไม่รู้จะพูดอะไรดี เธอเองก็เช่นกัน นั่นเพราะช่วงเวลาเกือบสองปีที่ทั้งคู่ไม่ได้พบกัน มันนานจน

ไม่รู้ว่าควรจะเริ่มพูดอะไรก่อนดี ซ้ำการจากกันในตอนนั้นก็ไม่ได้จากกัน
ด้วยดีอย่างคนทั่วไปเสียด้วย...เฮ้อ

ทว่าเจ้าเอยก็นั่งคิดตกอยู่ได้ไม่นาน ชายหนุ่มตรงหน้าก็ส่งถุงสีขา
วุ่นมาให้ กลบความตึงเครียดระหว่างทั้งสอง

“หืม?”

“ก็โทรศัพท์ทั้งนี้ เพื่อว่าเอยจะใช้ติดต่อใครตอนอยู่ที่นี้” ภูติศว่า ก่อน
จะวางถุงใส่โทรศัพท์มือถือที่เขาเพิ่งให้คนไปซื้อมาสดๆ ร้อนๆ ลงบนโต๊ะ
แล้วใช้นิ้วเลื่อนลงไปใกล้ฝั่งที่หญิงสาวนั่ง ซึ่งเจ้าตัวยังคงนั่งมองมา

“ไม่เป็นไร เอยมาอยู่แค่ห้าวันเอง ไม่จำเป็นต้องติดต่อใครหรอก
ภูเก็บ...”

“เอาไปเหอะ ซื้อมาแล้ว” ชายหนุ่มตัดบทอย่างเอาแต่ใจ เริ่มรู้สึก
ไม่พอใจที่หญิงสาวออกปากปฏิเสธเขา

เจ้าเอยถอนหายใจ ก่อนจะรับถุงนั้นมาไว้บนตัก เธอจำต้องยอม
อารมณ์ของคนตรงหน้า ด้วยรู้ดีถึงนิสัยของชายหนุ่มมาแต่ไหนแต่ไร ที่สำคัญ
เธอไม่อยากทะเลาะกับเขาทั้งที่เพิ่งกลับมาเจอกันครั้งแรกในรอบสองปี

“ขอบคุณนะ ไว้เอยกลับแล้วจะคืนให้” เธอกล่าว

แม้จะยอมรับโทรศัพท์ราคาเหยียบสามหมื่นไปแต่โดยดี ทว่าภูติศ
ก็รู้ว่าคนตรงหน้ายังแอบขัดเขาอยู่นั่น และเขาเองก็รู้จักนิสัยของคนตรงหน้า
ดีไม่แพ้ใคร อ่อนนอกแข็งใน เหมือนจะโอนอ่อนผ่อนตามคำใครโดยง่าย แต่
ก็แค่ยอมทำตาม แล้วกลับไปตลบหลังให้หนักกว่าเก่าเท่านั้น

“แล้วก็ขอบคุณที่เป็นธุระเรื่องโรงแรมให้ด้วยนะ ขอบคุณที่ไปรับ
ขอบคุณที่...”

“ช่างเถอะ ภูอยากทำให้อยู่แล้วแหละ ไม่ต้องมาขอบคุณ” ภูติศตอบ
กลับอย่างอารมณ์เสีย มองนัยน์ตาวานของคนที่ไม่ได้เจอกันมานาน
แสนนาน

เขาไม่ได้อยากอารมณ์เสียเลยสักนิด ใจจริงอยากพูดดีๆ ด้วยมากกว่า

ระยะเวลาสองปีที่คนตรงหน้าหายไป มีเรื่องราวมากมายที่อยากถามอยากพูดคุยด้วย ถึงแม้จะไม่ได้ลึกซึ้งกันแล้ว แต่เขาก็กับเธอก็ยังเป็นเพื่อนกันมิใช่หรือ แล้วทำไมตอนนี้ถึงทำท่าเหมือนเขาเป็นคนอื่นไปเสียละ

“ขอโทษด้วยแล้วกันถ้าเอ่ยพูดอะไรให้ไม่พอใจ”

ภูติคิไม่ได้ตอบอะไร ชายหนุ่มเพียงคว้าถุงในมือของเจ้าเอยกลับคืนก่อนจะดึงกล่องโทรทัศน์สีขาวออกจากถุง มือเรียวแข็งแรงแกะพลาสติกที่แพ็กกล่องนั้นออก เปิดกล่องแล้วจัดการใส่โน้โน้ซิมที่เขาสั่งให้คนซื้อมาด้วยลงไปในเรื่อง ซูเปอร์สตาร์หนุ่มใช้เวลาที่เหลือผ่านความเงียบระหว่างเขากับคนตรงหน้าไปกับการเซตระบบโทรทัศน์มือถือเครื่องสีขาวขนาดบางในมือ

ความจริงไม่จำเป็นต้องซื้อเครื่องที่แพงขนาดนี้ให้คนตรงหน้าก็ได้ เขารู้ดีว่าเจ้าเอยจะอยู่ไทยแค่ห้าวัน ทว่าอาจเป็นเพราะความเคยชินที่ติดมาตั้งแต่สมัยยังคบกัน เพราะทั้งสองมักใช้อะไรเหมือนกันตลอด และนั่นเป็นสาเหตุหลักที่ชายหนุ่มเลือกซื้อเจ้าโทรทัศน์แสนแพงยี่ห้อรุ่นนี้ให้เจ้าเอยเท่านั้น

ภูติคิจัดการบันทึกเบอร์โทร. ของเขาลงไปเป็นรายชื่อแรกในเรื่องดาวนีย์โหลดแอปพลิเคชันจำเป็นลงไปให้เจ้าของเครื่องคนใหม่ ก่อนจะส่งเจ้าโทรทัศน์มือถือเครื่องบางในมือไปให้หญิงสาวที่กำลังมองทุกการกระทำของเขาอยู่ “อ๊ะ ของขวัญต้อนรับการกลับมา” เขากล่าวแล้วยิ้มให้

เจ้าเอยส่ายหน้าอย่างเอือมระอากับความเอาแต่ใจที่ไม่มีใครยอมใครระหว่างเธอกับเขา แต่สุดท้ายหญิงสาวก็ยิ้มตอบผู้ใหญ่วิดิตตรงหน้าก่อนจะยื่นมือไปรับเจ้าโทรทัศน์มือถือเครื่องบาง ซึ่งเปรียบดั่งมิตรภาพของคำว่าเพื่อนระหว่างทั้งสองที่ยังคงอยู่เอาไว้ “ขอบคุณนะจ้ะ”

สองสายตาสบประสานกัน รอยยิ้มที่อบอุ่นไม่แตกต่างจากความหวังดีของเพื่อนที่มีให้แก่เพื่อนผู้ดีขึ้น รอยร้าวในอดีตได้ถูกฝังกลบจนมิดแล้ว คงเหลือไว้แต่สถานะที่ดีกว่า ทั้งนี้ก็เพื่อให้หนึ่งหัวใจที่ทั้งสองสร้างขึ้น

ได้เก็บกักความรักและความอบอุ่นเอาไว้ จนกว่าจะหมดเวลานั้น
แกรีก!

เสียงเปิดประตูที่ตั้งแทรกคั่นกลางทำให้สองหนุ่มสาวละลายตาออกจากกัน ผู้มาใหม่ที่กำลังก้าวเข้ามาไม่ใช่ใครอื่น นอกจากนางวรรณวรา กับเจ้าเกล้าที่เดินนำขบวนเด็กเสิร์ฟสาวสวยจากภัตตาคารชื่อดังของโรงแรมเข้ามา

“อ้าวภู่” นางร้องทัก ดูไม่แปลกใจเท่าไรที่เห็นซูเปอร์สตาร์หนุ่มอยู่ในห้องด้วย “ว่าแล้วเชื่อว่าเดี๋ยวคงตามมา บ้าเลยสั่งอาหารมาเผื่อด้วย” ลี้นเสียงทักทาย นางวรรณวรา ก็หันไปทางเด็กเสิร์ฟสองคนที่ยืนหนึ่งอยู่ตรงทางเข้าห้อง “เห็นมาวางตรงนี่เลยจ๊ะ”

เจ้าเอยเมื่อเห็นความวุ่นวายเล็กๆ จิ้งจุกและเดินเข้าไปหาหมายจะช่วยคนเป็นป่าอ้อมลูกชายตัวเล็กที่ดูจะเป็นก้อนนาระแสนน่ารักซึ่งกำลังเกาะแนบอกนางวรรณวรา

แต่เธอก็ถูกชายหนุ่มที่เดินตามมาด้วยวิ่งชนไว้ก่อน “เอยไปแต่งตัวเถอะ เดี่ยวภู่ดูลูกเอง”

ข้อเสนอแนะนั้นแสนธรรมดา แต่ทำให้หญิงสาวรู้สึกสั่นไหวในใจได้ นัยน์ตาทวนมองตามร่างสูงที่เดินเข้าไปชิดตัวนางวรรณวรา ก่อนจะยื่นมือทั้งสองข้างไปทางเจ้าเกล้าที่กำลังมองตอบชายหนุ่มแปลกหน้าอย่างแปลกใจ

นี่เป็นครั้งแรกที่ภุติศตะจะต้องลูกชายเธอ...เจ้าเอยแอบยอมรับในใจตัวเธอก็อยากรู้เช่นกันว่าลูกน้อยจะมีปฏิกริยาเช่นใดเมื่อเห็นผู้เป็นพ่อแม่แก่จะไม่เคยได้ไต่ถามจากเขาลักครั้ง แต่สายสัมพันธ์บางอย่างที่ถักทอด้วยสายเลือดอาจทำให้รู้สึกคุ้นเคยหรือต้องชะตาคนแปลกหน้าที่อยู่ตรงหน้าบ้าง

สถานการณ์ในตอนนี้อย่างลุ้นระทึก แม้แต่นางวรรณวราก็ยังเอื้อมมองเจ้าเกล้าอย่างลึนๆ ทว่าเจ้าเกล้าก็ไม่ยอมอมขยับกายเช่นกัน ยังคงใช้นัยน์ตาสีเข้มซึ่งถอดแบบมาจากภุติศจ้องมองเจ้าตัวน้อยอยู่อย่างนั้น...คงกำลังซึ่งใจว่าจะให้อุ้มดีไหม

“มาเจ้าเกล้า มาหาพ่อมา” ซูเปอร์สตาร์หนุ่มพูดอย่างเก๋ๆ

ท่าทางและคำพูดนั้นไม่หลุดรอดไปจากสายตาทุกคนในห้อง เจ้าเกล้าเองก็จ้องผู้เป็นพ่อตาแป่ว ตากลมหันมองมาทางเจ้าเอยเพียงชั่วครู่ ก่อนจะหันกลับไปมองญาติอีกครึ่ง ปากเล็กคล้ายจะพูดอะไร ซึ่งมันคงไม่เป็นภาษาเช่นเคย

“มาลีเจ้าเกล้า ขอพ่ออ้อมหน่อย” ซูเปอร์สตาร์หนุ่มเอ่ยเสียงอ่อน มองเจ้าตัวเล็กที่ยังนั่งอยู่น้อย่างแว่ววอน เขาปฏิเสธไม่ได้ว่ารู้สึกอยากอ้อมเด็กชายตัวเล็กตรงหน้าเสียเหลือเกิน

ก็เจ้าเกล้าเป็นลูกชายแท้ๆ ของเขานี่นา ถึงแม้เรื่องราวในอดีตจะขลุ่ยปลิวไปบ้าง แต่อย่างไรมันก็ไม่อาจหนีความจริงที่ว่าเด็กน้อยหน้าตาน่ารักตรงหน้ามีเขาเป็นพ่ออยู่ดี

แล้วในวินาทีนั้นเอง ร่างน้อยที่เขารอคอยก็โหม่กายเข้ามาหา คนตัวสูงรีบโอบรับแกไว้อย่างใจชื่น

กิริยาที่เปลี่ยนอย่างฉับไวของเจ้าเกล้า แม้แต่นางวรรณวราเองก็ยังอูทานเพราะตกใจแทน “ถลาเข้าหาเซียวนะตาเกล้า!”

เสียงพูดแถมหัวเราะของหญิงสูงวัยเรียกรอยยิ้มให้เจ้าเอยและญาติชายหนุ่มหันมองหญิงสาวแล้วยิ้มให้ คล้ายจะไขว่คว้าเจ้าเกล้าโยมให้ตนอ้อมด้วย

เจ้าเอยหัวเราะแล้วพยักหน้ารับอย่างยินยอมตามน้ำคนโง่อวด ก่อนจะหมุนตัวกลับเข้าไปในห้องเพื่อแต่งตัวให้เรียบร้อย ผลความชื่นมื่นไว้เบื้องหลัง

ไม่ถึงสิบนาทีเจ้าเอยก็เดินกลับออกมาด้านนอก เด็กเสิร์ฟสาวสองคนกลับไปแล้ว เหลือแต่นางวรรณวรา ญาติ และเจ้าเกล้าที่นั่งคุยกันอยู่บนโซฟาชุด มีอาหารที่ถูกจัดพร้อมรับประทานวางรออยู่บนโต๊ะกลางอย่างละลานตาดูน่ากิน

“คุยอะไรกันอยู่คะ” เธอถาม ก่อนจะเดินไปหาญาติแล้วรับเจ้าเกล้า

ที่ซุ่มรอมาหาเพื่อขอให้อุ้ม

ภูติคอยมคั้นร่างน้อยบนตักไปให้หญิงสาว มองตามร่างบางที่อุ้ม
ลูกชายของเขาเดินไปนั่งยังโซฟาฝั่งตรงข้าม

“ปากำลังเล่าให้ภูฟังว่าพรุ่งนี้เราสองคนจะพาเจ้าเกล้าไปหาคุณหญิง
วิโรรสนะ ภูเขาก็เลยอาสาพาพวกเราไป” นางวรรณวรากล่าว ก่อนจะ
เอื้อมมือหยิบช้อนกลางตักอาหารใส่จานข้าวของเจ้าเออย

เจ้าเออยเมื่อได้ยินคำคนเป็นปากีรีบออกปากปฏิเสธทันที “จะดีเทรอภู
ถ้ามีธุระหรือติดงานอะไรก็ไม่ตองนะ เราไปกันเองได้”

“ไม่เป็นไร ภูอยากพาไป พรุ่งนี้เดย์ออฟ ภูวางทั้งวัน” ชายหนุ่มกล่าว
อย่างไม่เหลือช่องว่างให้หญิงสาวปฏิเสธได้อีก

เมื่อได้ยินอย่างนั้นเจ้าเออยจึงได้แต่ยินยอมรับไมตรีของคนตรงหน้า
ทว่าภายในใจกลับรู้สึกอึดอัด

แต่ก็เอาเถอะ แค่วันเท่านั้น

การรับประทานอาหารผ่านไปอย่างราบรื่น ตลอดการกินทั้งสาม
พูดคุยถามไถ่กันตามประสา ส่วนใหญ่จะเป็นนางวรรณวราที่เป็นฝ่ายยิง
คำถาม และภูติเป็นคนตอบ ส่วนเจ้าเออยได้แต่เงยบึ้ง มีตอบคำถามบ้าง
แต่ก็พยายามจบการสนทนาไม่ให้ยืดเยื้อเกินไป

หลังรับประทานอาหารเสร็จ ภูติคอยเล่นกับเจ้าเกล้าพักใหญ่ จน
กระทั่งมีเสียงโทรศัพท์โทร. เข้ามานั้นละ ชายหนุ่มจึงขอตัวกลับ และไม่ลืม
เตือนเจ้าเออยว่าพรุ่งนี้จะมารับแต่เช้าตามเวลาที่นัดหมายกัน

“เป็นยังไงเออย โอเคไหมลูก”

เจ้าเออยที่เดินกลับเข้ามาในห้องหลังเดินออกไปส่งภูติคยืมรับคำถาม
ของคนเป็นปากี ร่างบางเดินไปนั่งยังโซฟาข้างตัวนางวรรณวรา โนมศีระ
ที่ปกคลุมไปด้วยเส้นผมสีน้ำตาลธรรมชาติหนานุ่มชลลงไปที่อกอุ่นของ

ที่ฟังเพียงหนึ่งเดียว

“เออยจะอดทนค่ะ”

มือเหยียดตามวัยโอบคิริระชะได้รูปเข้าหาตัว กิริยานั้นเรียกสายตาของ
เจ้าเกล้าที่คลานเล่นอยู่บนโซฟาให้หยุดมอง

“หนึ่งวันผ่านไปแล้ว อีกแค่อีดีใจเดียวเท่านั้น”

เจ้าเออยพยักหน้ารับ ก่อนจะมุดใบหน้าไปบนอกอุ่นนั้นเพื่อเซ็ดน้ำตา